

Trenc d'Alba

La revista de Sants, Hostafrancs i La Bordeta

**Serrat
mon amour**

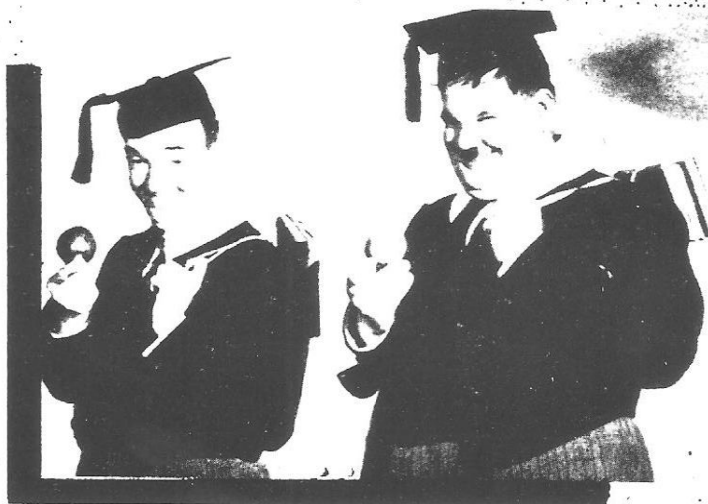
**...una conversa
personal**

ASPANIAS: Problemes amb
els disminuïts

Dossier Toxicomanies

MARÇ-ABRIL NUMº 14
75 pts.

ELLS JA TENEN EL SEU.
TU TAMBÉ TINDRÀS
UN REGAL - PORPREPA
SI ET PUBSCRIPS A
TRENC D'ALBA

LA REVISTA DE SANTS
HOSTAFRANC I
LA BORDETA

Qui dia passa...

Quan tingueu això a les vostres mans, Trec d'Alba haurà fet més de dos anys. Ens fem vells. I si no, que ho preguntin a les nostres entrades, a les nostres esqueses, a les nostres arrugues de professional-de-la-informació-que-ja-ha-viscut-prou. O que ens ho preguntin a nosaltres i veuran com repapiegem.

Poca conya. A nosaltres que penquem, ens sembla que hem treballat molt, que hem fet molta i bona feina, que hem progressat en tots els aspectes. Mireu la portada d'aquesta revista. És el número 14. En 2 anys. Vergonyós. No us atabalarem parlant-vos dels nostres problemes: us seguirem atabalant amb Trec d'Alba. Farem que tingueu Trec d'Alba per a esmorzar, a mig matí, a l'aperitiu, per a dinar, per als postres, per al te, per a berenar, per a sopar, per al ressopó, per a adormir-se, per embolicar-se l'esmorzar, per eixugar-se... el greix dels dits; tindreu Trec d'Alba quan vulgueu Trec d'Alba, quan no en vulgueu, quan a nosaltres ens sembli que en voleu... I acabareu amb el coco tan menjat que algú ens posarà una denúncia per utilitzar la sortida del sol com a reclam publicitari. Pitjor encara, us menjarem tant el coco (1984) que hi voldreu col·laborar i tot. Us hi jugueu alguna cosa?

Ens convertirem en una empresa, comprarem el Grupo Z, El País, el Vapor Vell per muntar-hi una rotativa de vapor, l'Espanya Industrial per posar-hi arbres de fusta, com els déus manen, i no d'acer, com mana l'Ajuntament. I, a més, farem una edició especial de Trec d'Alba en anglès, alemany i francès per als estrangers que vinguin a les nostres festes majors.

Declararem la República Independent de Sants, Hostafrancs i la Bordeta, amb un Consell de Cent (99 consellers i un Orador independent). Establirem l'urbano de barri: aquell que sigui de La Bordeta, el deixarem a La Bordeta i no l'enviarem a la Plaça de Sants. Els nois de Sants no hauran de fer la «mili» a Hostafrancs i els d'Hostafrancs no hauran d'anar a les discoteques de la Bordeta. Muntarem un bon Ministeri d'Hisenda que ens expropiï quan Trec d'Alba vagi malament de calés i així us tocarà pagar a tots; després, ens vendrem a nosaltres mateixos i tots contents!

I amb les peles de la nostra República Independent, no comprarem ordinadors, sinó les fàbriques dels ordinadors. Construirem una siderúrgia integrada: ni trens de bandes en calent, ni trens de laminat en fred, ni punyetes. Exportarem boles, pals d'aquests per penjar-hi i despenjar-hi banderes, arbres-sostres d'acer i tot un grapat de metal·litzacions «naturals» (les dutxes, per exemple).

Si algú gosa dubtar-ho, que vingui a veure'ns i en parlarem. Hem passat 731 dies. Qui dia passa, dos anys empeny.

NOTA: Això és la primera advertència, no una declaració programàtica.

TOTS:

Director:

Alfred Picó

Consell de redacció:

Manel Gómez

Eduard Castaño

M. Àngels López

Equip de Redacció:

Aleix Ferrater

A. Hidalgo

Júlia Badal

Josep Martínez

Meritxell Sendra

Josep Simoncini

Rosa M. Picó

Núria Martínez

Magda Ripollès

Col·laboradors:

Sergi Doria

David Stardust

Paco Pinazo

Guzmán Álvarez

Jordi Clausell

Enrique Molina

P.P.

Equip de fotografia:

Meritxell Sendra

Teresa Tarabal

Mercè Rovira

Distribució:

Eusebi Giménez. Tel 431 55 95

Redacció:

Olzinelles, 30

Tel. 331 10 07

Barcelona 14

Dipòsit legal:

B. 9486-82

Imprès a:

IBARS c/ Sepúlveda, 171

TREC D'ALBA no es fa necessàriament solidari de les opinions expressades pels seus col·laboradors.

Butlletí de Subscripció

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Nom.....

Carrer.....

Població.....D.P.....

Telèfon.....Activitat.....

Vull rebre la revista TREC D'ALBA a partir del número..... a través de la modalitat següent:

Subscripció normal (10 núms) 750 ptes. ☐

Subscripció de suport (id.) 1.500 ptes. ☐

Aportació voluntària (id.)..... ptes. ☐

Signatura,

Els agrairé que amb càrrec al meu compte/lílibreta, atenguin el rebut que els presentarà la revista «TREC D'ALBA» (Alfred Picó o Manel Gómez).

Titular compte.....

Banc/Caixa.....

Agència.....

Nº compte/lílibreta.....

Població..... Data.....

Signatura,

* ENVIEU-LO A TREC D'ALBA, C. Olzinelles, 30 B-14

Notícies

Ludoteca Esclat

El passat divendres 2 de març, va ser inaugurada una ludoteca al nostre barri; concretament, al carrer Premià, número 15. ¿Però, què és una ludoteca? Ludoteca és una paraula que prové del grec i que vol dir «lloc per a jugar».

Aquesta Ludoteca du per nom **Esclat**, i és propietat de l'Ateneu Popular de Sants. Els seus objectius són potenciar la participació dels joves de 14 a 18 anys en jocs de societat i crear un sentiment de no propietat dels jocs, a més d'oferir unes possibilitats que, normalment, per motius econòmics, no estan a l'abast de tothom. Els joves podran fer volar la seva imaginació i creativitat, proposant i duent a terme les seves iniciatives.

La ludoteca l'Esclat compta amb el suport de la Caixa de Barcelona; la Direcció General de Joventut, i la Direcció General de Música, Teatre i Cinematografia de la Generalitat, així com de l'Àrea de Joventut i Esports de l'Ajuntament de Barcelona.

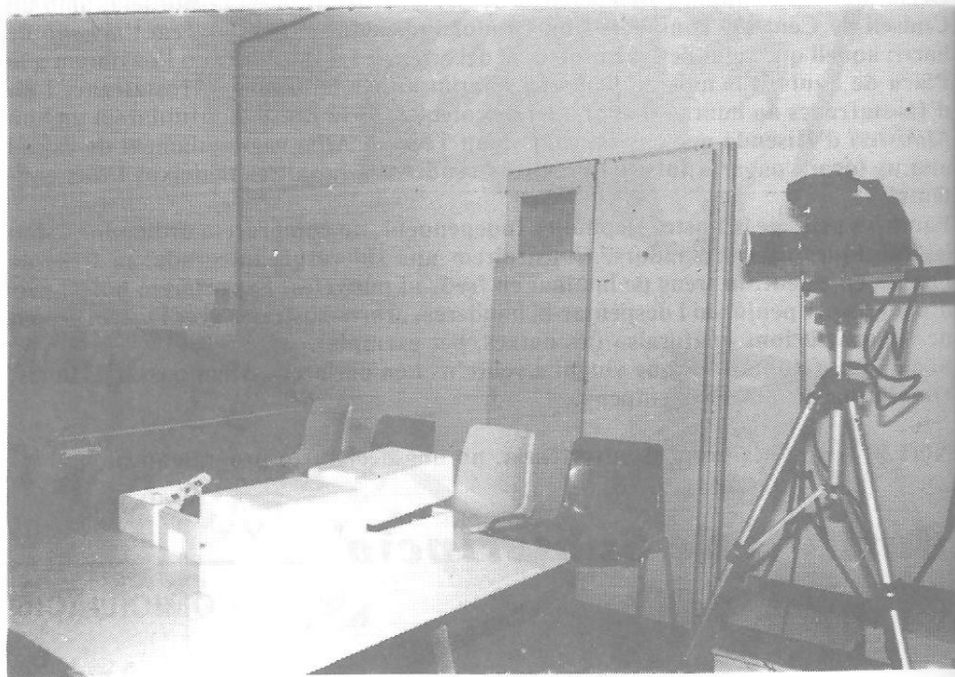
Les activitats que s'hi poden trobar són molt nombroses i variades. Des dels tradicionals jocs de tarda d'hivern —parxis, dominó, etc.— als més avançats sistemes audiovisuals. Concretament, hi ha un taller de vídeo, vídeo-jocs, un taller d'àudio, un taller de ràdio, activitats teatrals i parateatrals, jocs de saló, jocs d'estratègia, jocs d'habilitat, taules de ping-pong, escenografia, mimica, expressió corporal, maquillatge, dansa, etc.

El funcionament de la ludoteca estarà a càrrec de dos ludotecaris —aquesta paraula no té res a veure amb l'euskera— i s'hi pot anar de dimarts a divendres, de cinc a nou del vespre, i els dissabtes, de dos quarts de deu a dos quarts de dues del matí.

Per exemple, si esteu interessats pel vídeo, dins el taller de vídeo es pot treballar amb un equip complet de vídeo, fent filmacions, muntatges i gravacions i, si tens bona veu, doncs pots fer doblatges i efectes especials. Si, en canvi, us interessa més la ràdio, dins el taller de ràdio podreu participar en programes radiofònics, etc. I si preferiu tallers de diverses activitats culturals, ho teniu molt fàcil i agradable perquè els tallers seran reduïts, amb la finalitat que l'ensenyament sigui més correcta i amb una més gran participació. Els tallers funcionaran amb gent especialitzada en cada

Sala d'actes durant la inauguració

Estudi de vídeo

matèria i de forma independent, de manera que puguis participar en el major nombre possible de tallers.

A part de les sales per a dur a terme els tallers, la ludoteca Esclat compta amb un ampli teatre, totalment reformat, sales d'estar, estudi de ràdio complet, amb control i locutori, i un estudi de vídeo.

El preu? quatre-centes vint-i-cinc pessetes, al més, els socis. El lloc, repetim-lo, Ateneu Popular de Sants, carrer de Premià, número 15, i també carrer de Riego número 28.

Del 2 al 3

En l'últim número de TREC D'ALBA vam publicar un article en el qual es deia que el nostre nou districte era el número 2. Ara ja té un altre número, el 3. Esperem que, a partir d'ara, el districte de Sants-Montjuïc —ens agradi o no— no canviï més de número, ja n'hem fet prous.

El metro a l'Hospitalet

Ja fa uns quants mesos que la línia I del metro arriba a la Torrassa, a l'Hospitalet del Llobregat, amb dues estacions noves, la de Santa Eulàlia, que substitueix l'antiga Bordeta, i la de la Torrassa. A continuació, us oferim algunes dades tècniques sobre aquest tram recentment inaugurat, que ens donaran una imatge més correcta i complexa del nostre metro.

La longitud total de la vida és de 950 metres, amb 250 de més per a les maniobres. L'amplada de la via és de 1.668 mm., l'amplada de les vies de la RENFE. El voltatge de funcionament és de 1.500 v mitjançant un tercer carril. Les vies estan situades sobre una plataforma de formigó amb elements antivibratòris. Hi ha una previsió d'enllaç amb el Centre de Trànsit Centralitzat, CTC, per tal d'arribar a una conducció automàtica. Hi ha, també, dos pous d'esgotament equipats amb bombes, i uns sistemes de telefonia i de radiotelefonia. S'ha equipat les dues estacions amb escales mecàniques, amb capacitat de fins a 9.000 persones per hora. I, finalment, la previsió d'usuaris és la següent: 30.000 passatgers a la Torrassa i 20.000 a Santa Eulàlia. Les inversions que s'han realitzat són aquestes:

Titols obres	milions de ptes.
Infr. túnel/estacions	710,-
Cond. de la via	140,-
Cond. i equip. estacions	45,-
Escales mecàniques	34,-
Enclavaments i senyals	32,-
3r carril i seccionaments	44,-
Telefonia i radiotelefonia	17,-
Total	1.022,-

Sardanes a la Plaça d'Osca

Des del passat 23 de març, s'estan celebrant a la plaça d'Osca les tradicionals ballades de sardanes, els divendres a partir de dos quarts de vuit del vespre. Aquestes ballades comptem amb la col·laboració del Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta, i del Consell de Districte. Malgrat els problemes que hi ha hagut, de diners, per continuar ballant la nostra dansa en algunes zones de la ciutat, al nostre barri encara podem fer-ho els divendres al vespre. Que sigui per molts anys.

Exposició fotogràfica de la Meritxell al «Sona Bé». Aquesta també és d'ella

Exposició fotogràfica de la Meritxell

Enhorabona Meritxell! La nostra Meritxell Sendra, una de les fotògrafes de TRENC D'ALBA, va celebrar, del 15 de febrer al 4 de març passat, una exposició fotogràfica sota el nom d'**Exposició Informal** al disc-club d'art **Sona bé**, al número 107 del carrer Bailèn. L'exposició, no cal dir-ho, va ser un èxit total, i que consti que no ens fem els pilo-

tes, ja que les fotografies exposades tenien qualitat, elogiada per gent entesa en la matèria i per simples afeccionats. La mostra reunia un conjunt de fotografies de Barcelona i l'única taca negra, Meritxell, és que no n'hi havia cap del nostre barri. No, ara seriosament, l'exposició era molt bona.

Sobre la casa del rellotge

L'Arxiu Històric de Sants, que fins ara ha estat a les dependències de la Unió Excursionista de Catalunya, ja té, com vam publicar en anteriors números de la nostra revista, una nova ubicació: la Casa del Rellotge de les Cotxeres. Ara, i fins a l'estiu com a mínim, s'estan duent a terme obres de condicionament i és possible que, a la tardor, es pugui fer la inauguració oficial, segons ens han informat fonts properes al Consell de Districte.

Espanya Industrial

També s'ha creat una altra Comissió de seguiment que vetllarà per les obres de condicionament de l'Espanya Industrial. Després del dictamen del jurat decisor sobre els plans presentats, l'Ajuntament ha de fer una subhasta per a contractar l'empresa constructora. De moment, és possible que aviat es plantin els primers arbres.

Estació de Sants

Per tal que la construcció de la plaça de l'Assemblea de Catalunya no esdevingui un altre *xurro* urbanístic per als veïns, s'ha creat una Comissió de seguiment encarregada de vetllar per la bona construcció de la plaça. La Comissió està formada per representants del Consell de Districte i de les entitats.

El Vapor Vell

L'afer del Vapor Vell encara no s'ha solucionat. Les darreres notícies indiquen que la primera tinent d'alcalde de l'ajuntament de Barcelona, Mercè Sala, s'ha interessat vivament pels terrenys del Vapor Vell, tot manifestant que els volia comprar. Després de demanar que aquest desig fos formalitzat per escrit, l'ajuntament encara no ha contestat ni ha dit res oficialment.

Aleix Ferrater

Els disminuïts psíquics

En parlar dels disminuïts psíquics, o subnormals, ens trobem amb la problemàtica de la integració dins la societat, d'unes persones, a les quals classifiquem molt aviat (només unes ratlles més amunt) pel simple fet de ser diferents.

Aquest és un reportatge que pretén introduir i clarificar una mica el món en què viuen, per una part, i, per l'altra, exposem el problema del Club Esplai Sants, que uns dies enrera era notícia perquè el Consell del Districte els reclamava el local.

Carnaval al Centre de Disminuïts psíquics

Feia temps que no se sentia dir res de la polèmica que es va endegar l'any 1981 entre els veïns de l'Avinguda Infanta Carlota i l'Ajuntament de Barcelona. La pretensió d'aquest últim era instal·lar una terminal d'autobusos, on es concentrarien gran part de les línies existents a la nostra ciutat.

El tema, però, ha tornat a esdevenir actualitat. L'altre dia, un diari barceloní va donar la notícia que la Casa Gran havia preparat un estudi sobre la nova possible ubicació de la terminal. Els tècnics la situen, ara, dins el barri de Sants, i, més concretament, al carrer Viriato.

El mètode emprat i la forma com hem sabut la notícia; ho diu tot per si mateixa. El Consistori continua fent les coses sense informar ni comptar, com a mínim, amb el veïnat directament afectat. En uns moments en què es parla fins l'esgotament de descentralització com a mitjà d'apropar l'Administració al ciutadà i facilitar la seva participació, resulta que ni els propis Consells de Districte s'assabenten de molts dels projectes que els afecten; ho fan mitjançant els mitjans de comunicació i això, senyors

meus, no és seriós.

També és prou lamentable que després del neguit produït per la informació, a hores d'ara el Consell no hagi fet ni una curta nota explicativa de com es troba el tema; com a mínim a efectes de tranquil·litzar els veïns. Perquè, si realment no hi ha motiu de preocupació, tal com ells afirmen, és absurd que no es digui oficialment res.

Segons notícies que ens han arribat a les Associacions de Veïns, sembla ser que la Generalitat de Catalunya va demanar a l'Ajuntament un informe sobre on podia anar la famosa terminal. L'elaboració d'un dossier i les declaracions d'algun responsable de la Plaça de Sant Jaume, van ser el motiu d l'article periodístic.

De moment, diuen que no ve al cas d'alarmar-se, i és cert, ja que perquè això vagi endavant, és necessari fer un projecte i donar un termini d'informació i d'impugnacions dels interessats; fins ara no s'ha fet res d'aquests tràmits.

Malgrat tot, és necessari que tots plegats estiguem amatents per respondre a qualsevol mesura aliena als interessos del barri.

En molts moments és més tranquil·litzador, o fàcil, per part dels pares, dur els fills a centres on hi ha sols disminuïts, perquè pensen que, d'entrada, entenen el problema, que no pas haver de lluitar contra una sèrie de factors pel dret que tenim, com totes les persones a gaudir dels mateixos recursos. Això fa una mica de por.

Aquestes són les paraules de Merche Barreneche del Servei d'Atenció al Disminuït del Centre Cívic de Cotxeres, que utilitzem per introduir la problemàtica dels disminuïts tant físics com psíquics en aquest reportatge, encara que ens centrarem en aquests últims.

— Què és el patronat?

— El Patronat Municipal de Disminuïts Psíquics és una entitat pròpia que atén tota la població de la ciutat de 0 a 65 anys. Hi ha diferents programes d'ensenyament, de treball, de vivenda, de temps lliure, etc.

«Tothom té dret a ser diferent»

— ¿Quin factor juga la societat en el problema dels disminuïts?

— Històricament, els disminuïts eren una gent que es quedava a casa, aïllats, marginats, que els donava vergonya treure'ls al carrer i la mateixa societat els tancava. A poc a poc, van començar a anar a centres específics de disminuïts, a escoles especials i a psiquiàtries que d'alguna manera volien atendre tota aquesta població, però de forma aïllada de la resta de la societat. Pel resultat de tot això, ens adonem que s'estaven fent uns programes d'integració social al marge de la societat, llavors, què passa?... Que després volen tornar a la societat, a conviure amb la gent del seu barri, amb els seus veïns o qui sigui, ens adonem de l'aprenentatge de vida tan diferenciada, i els resulta molt difícil de relacionar-se i que la societat els entengui.

Per tant, podríem dir que no és la disminució allò que impedeix que s'integrin, sinó que és una estructura social que els rebutja i es queda més tranquil·la sense qüestionar altres factors.

— ¿Quina és la línia pedagògica del Patronat?

— La línia pedagògica actual passa per la integració dels disminuïts dins de la societat. Les experiències d'integració dins de situacions normalitzades està dirigida a que participin en tot el que es faci al barri, amb les seves capacitats, amb la seva forma de ser. Tothom té dret a ser diferent, no oblidem que són persones amb una disminució, no disminuïts.

— S'ha fet experiències d'integració de nanos en esplais «normals»?

— Al districte (Sants, Poble Sec i Zona Franca)... Es va començar per la Zona Franca, on hi havia un esplai especial, que l'hem dissolt i tots els nanos han passat a integrar-se en esplais municipals i algun «privat». A nivell d'esports, a través de les escoles d'iniciació esportiva, s'han integrat uns quatre o cinc nanos.

Fa dies va sorgir a la premsa la denúncia del Club Esplai Sants que reivindicava la seva tasca de set anys al servei dels disminuïts, en trobar-se que l'actual local (una dependència del Consell de Districte) on desenvolupaven les seves activitats, era reclamada pel Consell, arran de les necessitats d'espai per fer front a la descentralització administrativa de la nova divisió de la ciutat.

El president, sr. Rius, i el secretari, sr. Coll, de l'Associació de Pares del Club Esplai de Sants, ens diuen que són un grup que va sorgir d'una iniciativa de pares de nanos afectats d'aquests barris i que es va afiliar a ASPANIAS per servir-se d'entitat jurídica. Som completament oberts, ens vingui qui ens vingui, emntre siguin persones afectades, l'únic que exigim és que es facin socis d'ASPANIAS.

— Quina és la vostra finalitat?

— La nostra finalitat (encara que sembli poc no ho és) és que tots els nois i noies d'aquest barri que estiguin afectats, tinguin un lloc on poder-los portar i que aquests nois que molts d'ells estan en centres ocupacionals, tinguin un lloc on poder fer una convivència social, que després d'acabar la seva setmana de treball, puguin esplaïar-se.

— Quines activitats feu?

— Les activitats es decideixen entre tots. Fem visites als museus, al zoo, al cinema, a llocs interessants. Aquesta és la càrrega pedagògica que els podem donar i que els va bé, perquè, a la llarga, hem comprovat que quan n'entra un de nou, es

torna més extrovertit. Potser no serà una educació massa terapèutica, però sí que els serveix per a una educació cívica.

— Dies enrrera va sorgir en un diari el problema de disposició de l'actual local. ¿Quin és aquest problema?

— Fa set anys, quan vam crear el Club Esplai Sants, l'aleshores «concejat» Febrer, per raons humanitàries, ens va cedir un local al Consell del Districte. El problema s'ha presentat quan l'ajuntament ha necessitat l'espai i ens ha dit que havíem de marxar donant-nos 300.000 ptes per pagar el lloguer d'un local. Nosaltres vam exposar que durant set anys hem fet una labor humanitària, que en certa manera suplim les entitats públiques i que els monitors no cobren ni cinc per fer aquesta tasca.

«No volem perdre la identitat»

— Quina és la vostra postura?

— La nostra postura és que volem un lloc on poder-nos reunir sense perdre la identitat. Ara hem entrat en negociacions i hem arribat a l'acord d'utilitzar els dissabtes a la tarda el Centre Cívic de Cotxeres.

Miquel, el cap dels monitors, ens diu que al Club Esplai Sants hi ha molta falta de recursos, segons quines activitats no es poden realitzar. Dividim el treball amb els pares, ells es cuiden de la part diguem burocràtica i nosaltres portem la línia pedagògica i d'integració, encara que hi hagi pares amb visions diferents. Mantenim converses a fi d'intercanviar informació i fem discussions que sempre són positives.

Per últim, exposem la postura del Consell de Districte; és el regidor, sr. Espinàs, qui ens ho explica. En venir aquí, vam trobar que, en unes dependències hi havia un grup d'esplai dedicat als disminuïts psíquics. Van estar bastant de temps en unes dependències que corresponien als locals de l'escola, que feia temps reclamaven una remodelació per necessitats absolutes. Després de molts entrebancs amb el Ministeri d'Educació i Ciència es

va aconseguir. Llavors es va presentar el problema de què fèiem amb el Club Esplai Sants. Per a ells, marxar significava un problema molt gros i, donat que la situació era precària, van dir que buscarien solucions i que, provisionalment, utilitzarien els alts de l'edifici, que van quedar buits en marxar les dependències del DNI; d'aquesta manera s'ha passat un any.

Vam tenir unes converses amb ells parlant d'integració, encara que jo no sóc cap tècnic, la política de l'ajuntament i el Patronat amb el tema dels disminuïts, tant psíquics com físics, és que no es poden con-

«Els esplais no es poden convertir en "ghettos"»

vertir en «ghettos» tancats, sinó que aquests clubs, siguin de trobada o d'esplai, han d'ésser un camí d'integració. Els pares deien que sí, que és veritat, però que ells no podien fer-ho de cop i volta, que es necessitava tot un període de readaptació. Llavors, el Consell els proposà, per tal de no anar al carrer i per ajudar en aquest camí d'integració, que busquessin un local per a la resta de l'any. Els vam oferir 300.000 pts, tot esperant que, de mica en mica, es produís la integració dels nanos dins de la societat, com presenten els nous corrents de la psicologia.

Després, es va dir, d'una manera diria que una mica violenta, que si els tiràvem al carrer, que si ens volíem treure el problema de sobre, etc., mentre que el que volíem nosaltres era solucionar el seu problema encaminant-lo cap aquest procés d'integració.

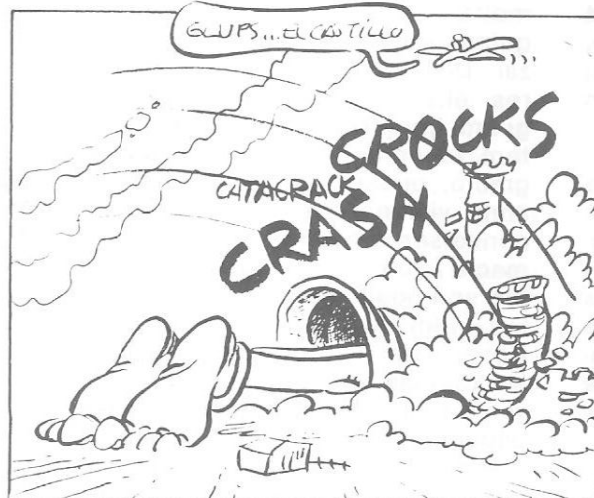
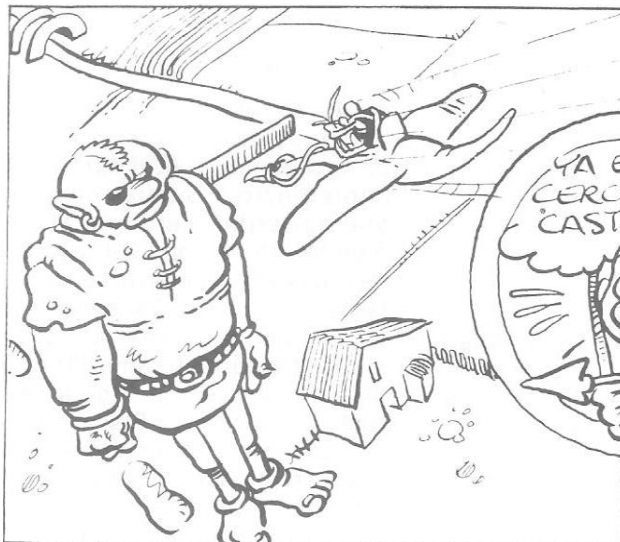
Molt poques vegades podem acabar un reportatge dient que s'ha resolt el problema. Aquest és un d'ells. El Club Esplai Sants, utilitzarà els dissabtes a la tarda el Centre Cívic de Cotxeres. El problema de fons, les diferències en la línia pedagògica dels nanos, seguirà a l'aguait d'aquesta difícil integració, tant per als afectats com per a nosaltres, els «normals». Recordem que tothom té dret a ser diferent, no oblidem que són persones amb una disminució, no disminuïts.

Manel Gómez

EL GIGANTE Y EL CASTILLO

BY GUZMAN 84

PERO ESTO NO
ES EL FINAL
SINO EL PRIN-
CIPIO DE LAS
MARAVILLOSAS
AVENTURAS DE
CALVIN Y SU DRAG

La nova divisió de la ciutat és, més que res, una opció política. És la plasmació d'una voluntat de govern que vol l'administració més amatent a les demandes socials i busca propiciar la participació ciutadana en la gestió municipal. Té, per tant, com a meta, la descentralització de les funcions administratives; no únicament per aconseguir l'apropament dels serveis als veïns, que ja seria molt, sinó, sobretot, per atorgar la presa de decisions i la gestió allà on es viuen directament les necessitats, de manera que es pugui incidir en les causes que les provoquen.

Pot semblar que la dimensió donada als nous districtes no faciliti massa aquesta participació i aquesta incidència acostada als problemes, i que potser hauria estat millor una divisió en sectors més petits, però un cop adoptada la decisió descentralitzadora, vista des d'una perspectiva política, era imprescindible introduir-hi els conceptes de funcionalitat i economicitat, que només poden donar-se en un territori prou gran per poder justificar un muntatge administratiu autònom, i prou concret per poder connectar amb tots i cadascun dels sectors que el conformen.

És evident que el fet que existeixi una coherència municipal i la no multiplicació dels costos ha portat a considerar la conveniència que existeixin competències no descentralitzables, per a les quals caldrà preveure uns mecanismes de coordinació i seguiment des dels districtes.

Des d'aquesta perspectiva, s'ha elaborat un programa de descentralització de funcions, partint de cada Àrea o Departament de l'Ajuntament, dividits en tres grans blocs: Urbanisme (Obres Públiques, Parcs i Jardins, Edificacions) i Serveis Públics (Circulació, Neteja, Aigües, Proveïments); Serveis Personals (Ensenyament, Cultura, Jovenut, Esports, Sanitat, Serveis Socials) i Serveis Generals i Protecció Ciutadana (Hisenda, Personal, Informació, Patrimoni, Tallers). Dintre de cadascun d'aquests blocs, s'ha considerat prioritari descentralitzar les competències de caràcter polític, més que les de caràcter tècnic. Així, per exemple, quant a urbanisme, el districte té la iniciativa de l'elaboració i aprovació dels projectes i l'Àrea Central s'encarrega de l'execució tècnica. De moment, i mentre no hi hagi la nova llei de Règim Local, cada districte compta amb un Regidor,

nomenat per l'Alcalde de Barcelona d'entre els regidors elegits per la ciutat i d'acord amb la llista més votada al Districte, i un Consell Municipal, format per 15 membres repartits proporcionalment al nombre de vots obtinguts per cada partit, al mateix districte.

Aquest Consell gaudeix d'una total personalitat política i té les competències decisòries en tot allò referent a les funcions que han estat descentralitzades.

Centrant-nos en els barris de **Sants, Hostafrancs i La Bordeta**, que han constituït fins ara el **Districte VII**, cal dir que, units als nuclis urbans de **Poble Sec, Font de la Guatlla i Zona Franca**, formen el nou **Districte III** de la ciutat amb el nom genèric de **Sants-Montjuïc**. És curiós constatar, com a fet anecdòtic, que, després de molts anys, Sants i la seva marina tornen a estar units sota una mateixa divisió administrativa, si bé amb unes connotacions urbanes molt diferents de les d'abans.

D'acord amb la distribució de vots de les últimes eleccions municipals, el Consell de **Sants-Montjuïc**, quant a la representativitat dels grups polítics, està format de la següent manera:

Regidor: Josep Espinàs, del PSC.

Consellers: PSC — 8 membres

CiU — 3 membres

AP — 2 membres

PSUC — 1 membre

ERC — 1 membre

La Seu del Districte està ubicada al Carrer Creu Coberta, 104.

Josep Espinàs

regidor del districte.

Dos punts negres

Sr. Director de Trenc d'Alba,
M'adreço a la seva publicació per donar la meua opinió sobre dos temes que, directa o indirectament, m'afecten: les cotxeres de cavalls del carrer Maria Victòria cantonada Rossend Arús i la Plaça dels Països Catalans.

Al c. Maria Victòria hi ha les últimes cotxeres de cavalls de Barcelona. Cada cop que hi ha alguna festivitat: Sant Medir, Sant Antoni Abat o qualsevol altra, els animals són guarnits per sortir. L'enrenou comença a les cinc del matí: brides, picarols, carros, crits... Aquest, però, no és el problema més greu, fet i fet, d'aquestes festes se'n celebren poques.

El problema més gros és a l'estiu, quan tot ha d'estar obert per la calor. A tot arreu on hi ha animals, hi ha, també, mosques i mosquits. La pudor dels fems dels cavalls es fica per tot arreu i resulta pràcticament impossible treure's els insectes de sobre. De vegades, a les tres o les quatre de la matinada, també a l'estiu, ens desperta el soroll de cavalls que carreguen en camions. Les bèsties han d'enfilar-se per una rampa metàl·lica i han de fer-ho de pressa; d'altra manera no podrien arribar a dalt. El resultat és un terrible enrenou: les ferradures picant sobre metall, els crits dels homes per fer pujar els animals, els altres crits dels homes que es discuteixen...

Per altra banda, és just reconèixer, però, que el carrer sempre està molt net: així que cau una mica de fem, ja el recullen. A l'estiu, i fins i tot a l'hivern, amb una mànega es neteja sovint el terra. Els cavalls són molt macos i fa goig veure el ben tractats que estan i els miraments que tenen amb ells. Amb la meitat d'aquests miraments, els veïns, i possiblement els propis empleats de les cotxeres, n'estaríem més que satisfets. A part de trucar la Guàrdia Urbana, quan l'aldarull es fa insuportable, què podem fer els veïns?

Opinió

Sobre la Plaça dels Països Catalans, ara que sembla que la polèmica s'ha esmorteït, vull exposar algunes reflexions que m'ha suggerit la seva contemplació: ¿què tapparà aquella mena de «sostre» allà dalt? Com pot haver-hi una plaça sense verd? Allò que hi han posat —són fonts o dutxes? Potser pensen que la gent gran hi anirà? A l'estiu hi bat el sol i a l'hivern el fred i el vent. ¿Qui és tan ingenu de quedar-se allà mentre a l'estació hi ha cadires més còmodes, aire condicionat i música? Han omplert un ex-pàrking de formigó i acer. Hi han posat boles metàl·liques; han aixecat una paret per tenir una finestra; han posat pujades i baixades, i graons... Per què? ¿Perquè la gent hi ensopegui? ¿Per fer una Barcelona olímpica, sòbria i a la japonesa, tot funcional? ¿No ens van prometre una Barcelona d'espais verds?

Diuen que el terra no hagués aguantat els arbres, però la plaça Lesseps els aguanta i la pròpia Plaça de Sants, amb el «metro» i el tren a dessota, té la seva gespa, i els seus arbres, amb una jardineria racionalment dissenyada: és una plaça de la qual la gent en gaudeix veritablement. Si el motiu de no posar arbres és el pes, ¿quantes tones inútils de ferro té la «vedette» de la plaça, l'horrible estructura metàl·lica que sobresurt de tota la resta?

A l'altra banda, a la Plaça de l'Assemblea de Catalunya, l'abandonament i la brutícia hi són palesos: allò s'ha convertit en un immens «pipi-can» que ningú no neteja i on s'hi embassa i es fa pudenta l'aigua de la pluja. A la part del c. Viriato fa dos anys que hi ha els sots d'arbres sense que aquests hagin estat plantats. Al terra hi ha uns forats circulars que comuniquen directament amb les vies i que ningú no s'ha preocupat de tapar. Algun dia s'urbanitzarà aquesta plaça i cal preguntar-se: què perpetraran en ella?

Ramon Montserrat

L'Art d'atipar-se

Benvolguts amics:

La present és una carta de pressió. Si; una lletra de pressió positiva al resepcte de «cert article engrescador d'úlceres» acollit a la nòmina de **Bacus i Pantagruel** i sota el parisenc títol d'«ALCOLEA-LA NUIT: UNA PROPOSTA INTERESSANT». L'amic Eduard se les sap totes...

Sí, he d'afirmar rotundissimament que la proposta de l'Eduard va resultar força interessant. Formatges de molta qualitat, un «espetic» deliciós i bon vi; això és el que ens esperàvem i això és el que hi vam trobar, al **Delacort**.

Així que, mercès Eduard, mercès Trenc d'Alba; com l'Eduard se gueixi fent tan bé de Pantagruel i Bacus, tot el barri se us engreixarà una mica i haureu de posar una nova secció de dietètica o de gimnàstica correctiva (de panxes...). Atentament:

Màrius Serra i Roig

Divisió dels Districtes

Distingit senyor,
He tingut l'avinentsa de llegir el n° 13 (gener-febrer '84) de la vostra magnífica revista, en la qual us referiu a la nova divisió en districtes de Barcelona i als límits establerts entre Sants i les Corts.

Des d'un punt de vista de natural de les Corts, però al mateix temps co-neixedor de Sants i de la seva història, em permeto de manifestar-vos que els límits per l'avinguda de Madrid i el carrer de Berlín no són tan arbitraris com exposeu i que és inadmissible l'opinió del Centre Social de Sants en el sentit que «la nova separació de Sants i les Corts en dos districtes no ha estat més que una política electoralista amb pressions, les quals han donat a les Corts un barri ja fabricat» (p. 18). Quant a l'opinió del Centre Social de Sants us diré que som molts els veïns de les Corts que sense cap compromís polític electoralista hem lluitat pel manteniment d'un districte a les Corts, que no és cap «barri prefabricat» sinó que es tracta de tot un antic municipi amb una història i una tradició multiseccular com Sants i com tots els altres antics municipis del Pla de Barcelona, avui integrats a l'Ajuntament de la Ciutat. Nosaltres creiem que era molt més artíficiós el fet de crear un districte híbrid «Sants-les Corts» com s'havia proposat, que no pas el de mantenir una unitat administrativa per a cadascun d'aquests antics termes.

Us saluda ben atentament,

Josep Mora

Carnestoltes infantil

El Carnestoltes, festa molt arrelada a casa nostra, també va ser present als carrers dels nostres barris. I no va ser un Carnestoltes qualsevol, va ser un Carnestoltes protagonitzat pels nens i nenes del barri. El dia 2 de març, la Plaça de Màlaga —lloc de concentració inicial— presentava un aspecte d'allò més impactant. Nens i nenes que no eren ni nens ni nenes, era un guirigall extraordinari de colors i de personatges. I com si d'una manifestació es tractés: tots cap a la plaça de l'estació (la de l'Assemblea de Catalunya). La iniciativa de tres escoles del barri va tenir molt bona resposta per part de la mainada. Petits i grans agafats de les mans. Perquè, a la fi, qui s'ho va passar millor?

Text: J.S.

Fotos: Meritxell Sendra

El carnestoltes infantil, al carrer

Sant Medir

Any rera any, les colles de la Vila de Gràcia, després de celebrar el seu dia pels carrers i places, amb cavalcada i pluja de caramels, vénen sempre a rendir el seu homenatge al nostre Sant Medir urbà, a la Bordeta.

Allà es troben les seves collés i les nostres, en un missatge de germa-

nor. I una vegada més la festa ha estat molt guarnida i joiosa.

Aquesta gesta, i la que també celebra la Vila de Sarrià pel mateix motiu, mantenen les antigues tradicions que, en un moment, van estar a punt de desaparèixer i que tornen a agafar força malgrat el temps i els entrebancs passats.

AUDIO • VIDEO • JOCS • MUSICA • RADIO • TELEVISIO

LUDOTECA
LUDOTECA
LUDOTECA
LUDOTECA
LUDOTECA
LUDOTECA
LUDOTECA
LUDOTECA
LUDOTECA

“ESCLAT”

de 14 a 18 anys

Informa't

de 19 a 21 h.

**ATENEU POPULAR
DE SANTS**

Carrer Premia, 15

Tel 431 84 08

Carrer Riego, 28

VIDEO • TEATRE • JOCS • MUSICA • RADIO • TELEVISIO

Estació de Sants II

La història continua...

Diu la saviesa popular que «segones parts mai no van ser bones». I ja se sap; sempre hi ha quelcom de veritat en les dites del poble. Això podria semblar un mal presagi per al repte que tenim els veïns davant l'Ajuntament de Barcelona en la propera urbanització de la Plaça de l'Estació de Sants. És a dir, tot allò que correspon al carrer St. Antoni fins la cruïlla del carrer Galileu. Les obres han de fer-se en el termini, més o menys, de tres anys.

Plaça de l'Assemblea de Catalunya

Crònica d'una terminal d'autobusos anunciada

Si l'experiència ensenya, i hi ha voluntat d'aprendre, potser la gran polèmica que es va endegar amb la famosa Plaça dels Països Catalans, hagi servit a l'Administració per canviar els criteris que van mantenir aleshores. La insensibilitat a les peticions de participació i projectes que presentaven les AA.VV. i Entitats dels nostres barris, van ser la tònica general del Consistori de llavors.

Els resultats estan a la vista de tothom. La plaça es va construir amb uns interessos totalment aliens als dels veïns.

No voldria semblar massa crític en com ha quedat el tros ja acabat. No m'agrada, tot i reconeixent la singularitat, tant artística com de l'estil emprat; això, està fora de tot dubte. És clar que, en llocs com el Putxet o el Tibidabo, per exemple, on la qüestió d'espais verds o zones lliures no són problema, una obra d'aquest tipus podria ser força interessant. Però en un districte com el nostre, que ha tingut i té encara un dels percentatges més alts de densitat de població i una manca important d'espais lliures i zones verdes, és, en tots els aspectes, pixar fora del test portar a ter-

me la construcció d'una plaça de les característiques del que s'ha fet.

És segur, i en això dono la raó a l'Ajuntament, que els turistes i passavolants que baixen a l'Estació de Renfe i vegin l'obra faran fotos a dojo i ho comentaran en els seus llocs de residència. Però ells estan unes hores, o potser uns dies; en canvi, nosaltres hem de viure-hi tot l'any, i ni les sortides d'aigua (per cert, als pocs dies d'estrenar-les ja estaven embossades), ni el gat situat al sostre de l'estructura metàl·lica, ens solucionen els greus déficits.

El procés que ara s'obre quant a decidir el futur dels terrenys que donen al carrer St. Antoni, és força esperançador. En un principi, i des de la Plaça Sant Jaume, s'ha expressat el desig de facilitar la participació dels veïns en el projecte, fet que hem de celebrar tots plegats i esperar que es porti a terme. Els problemes a fer front són diversos, però el més prioritari és el de les inundacions que pateix el veïnat dels contorns. Això ho han de resoldre els tècnics corresponents sense dilació.

La necessitat de remodelació del Triangle de Sants i la urbanització

de la zona de Renfe abans ja esmentada, han de ser abordats amb criteris de millorar els nostres barris, cada vegada més degradats per una política inadequada per a ells.

Feia temps que no se sentia dir res de la polèmica que es va endegar l'any 1981 entre els veïns de l'Avinguda Infanta Carlota i l'Ajuntament de Barcelona. La pretensió d'aquest últim era instal·lar una terminal d'autobusos, on es concentrarien gran part de les línies existents a la nostra ciutat.

El tema, però, ha tornat a esdevenir actualitat. L'altre dia, un diari barceloní va donar la notícia que la Casa Gran havia preparat un estudi sobre la nova possible ubicació de la terminal. Els tècnics la situen, ara, dins el barri de Sants, i, més concretament, al carrer Viriato.

El mètode emprat i la forma com hem sabut la notícia, ho diu tot per si mateixa. El Consistori continua fent les coses sense informar ni comptar, com a mínim, amb el veïnat directament afectat. En uns moments en què es parla fins l'esgotament de descentralització com a mitjà d'apropar l'Administració al ciutadà i facilitar la seva participació, resulta que ni els propis Consells de Districte s'assabenten de molts dels projectes que els afecten; ho fan mitjançant els mitjans de comunicació i això, senyors meus, no és seriós.

També és prou lamentable que després del neguit produït per la informació, a hores d'ara el Consell no hagi fet ni una curta nota explicativa de com es troba el tema; com a mínim a efectes de tranquil·litzar els veïns. Perquè, si realment no hi ha motiu de preocupació, tal com ells afirmen, és absurd que no es digui oficialment res.

Segons notícies que ens han arribat a les Associacions de Veïns, sembla ser que la Generalitat de Catalunya va demanar a l'Ajuntament un informe sobre on podia anar la famosa terminal. L'elaboració d'un dossier i les declaracions d'algun responsable de la Plaça de Sant Jaume, van ser el motiu de l'article periodístic.

De moment, diuen que no ve al cas d'alarmar-se, i és cert, ja que perquè això vagi endavant, és necessari fer un projecte i donar un termini d'informació i d'impugnacions dels interessats; fins ara no s'ha fet res d'aquests tràmits.

Malgrat tot, és necessari que tots plegats estiguem amatents per respondre a qualsevol mesura aliena als interessos del barri.

Jordi Clausell i Subirats

Assentades a contrallum.

Un mite: Joan Manuel Serrat

Portem avui a aquestes pàgines un «mite», un home del món, un personatge amb carisma personal i de masses: JOAN MANUEL SERRAT. No parlarem ací dels seus èxits, dels seus viatges, ni de música. No hem volgut saber quin serà el seu nou «long-play», ni les seves noves cançons. Sols ens interessa conèixer tal com és, com pensa, com sent, en realitat, un home que és, en plena eterna joventut, un idol i un símbol.

També una salutació cordial al nostre barri germà del Poble Sec, lloc de naixença de Joan Manuel.

L'assentada la fem a l'«Agrupació Cultural Hortensa», molt a prop de la plaça d'Eivissa. El trobem esmorçant, a punt de començar el seu assaig, entre la gent d'aquell barri, i els iaïos que juguen al dòmino. Ens atén de seguit, seient amb nosaltres.

— Sr. Serrat, ¿què se sent ara «que ja no es tenen vint anys»?

— Mai no m'he parat a pensar-ho. Mai no m'he posat a pensar com visc. Els anys són el moment present que vius, i per a mi no hi ha «passat», ni penso en el «futur». Per

a mi la vida sols té un moment: el present. Que és el que vius, que és el que sents. Això no vol dir que, en certa manera, no pensis en el «demà». Però el futur és avui, és cada dia, i la resta són paraules fetes, són punyetes.

— ¿Què és el més important per a tu, a la vida?

— Viure. El fet d'estar viu cada dia. Viure cada moment, i dia a dia. Sense la Vida no hi ha res possible. Viure amb plenitud, amb intensitat, amb llibertat, fent allò que vols fer i t'agrada, és el més important. És viure!

— Si poguessis escollir, ¿com t'agradaria morir?

— Fent l'amor! Copulant fins a morir és la millor mort que podria tenir. (N.R. — Per respecte als «reprimits» no posem literalment les paraules del Sr. Serrat).

«El millor de la vida és sempre el que queda»

— Sents nostàlgia dels temps passats, de quan vivies al teu Poble Sec?

— Nostàlgia cap. Jo segueixo essent del Poble Sec. Hi vaig molt sovint, sempre que puc, allà tinc la meua família, els meus amics, el meu barri. Nostàlgia se'n té quan deixes, o perds, alguna cosa; i jo no l'he deixada pas mai. El que jo sigui ara conegut no té res a veure amb la meua vida familiar, amb els meus vells amics. Jo no he deixat mai de ser del meu Poble i de la meua gent.

— ¿Quina és la cançó que té per a tu més encís, millor memòria?

— No en tinc cap. Per a mi totes són iguals. Totes corresponen a un moment, a una inspiració, a una sensació, a unes circumstàncies determinades. No diré allò tan amantit que totes són filles meves, senzillament no tinc cap preferència particular per cap cançó meua.

— ¿Quin record et porta «La Nova Cançó», els «Setze Jutges», etc.?

— Van ser unes èpoques determinades per a uns moments especials. En general tinc un record molt agradable, encara que també d'altres no tan bonics. Moltes d'aquelles coses i persones avui ja són peces de museu.

— ¿Sents el que cantes veritablement, o és un muntatge comercial?

— Jo només canto allò que sento. Tot el que jo dic, forma part del meu entorn. Jo reflecteixo el que sento, el que penso, el que veig de la vida, les meves cançons són trossos de la vida que ens envolta, de la gent que viu, que pateix, que estima. Mai no m'he plantejat la comercialitat o els diners que em podia deixar una cançó. És clar que, si te'ls deixa, millor.

— Però, tens ara molts «quartos»?

— Segur que més que el meu pare. En tinc els suficients per a viure com jo vull. No estimo els diners pels diners, no treballo per ells. Però són el vehicle que et solucionen els problemes i la mesquineria de cada dia, i em permeten fer el que vull i com vull. Els diners pels diners no valen, sols són per a disfrutar-los, per a viure, perquè em permeten fer allò que vull sense haver de dependre de ningú, ni aguantar coaccions a la meua llibertat de viure, de pensar, de sentir, d'expressar-me, de ser feliç.

— Com va la teua vida familiar?

— Com qualsevol persona. Intentant defensar-la i salvar-la cada dia, lluitant com tothom per anar endavant.

— ¿Què voldries que fossin els teus fills? cantants?

— Bones persones, res més que bones persones. Quant a cantar, considero que un home que canta és «que tiene algo en la garganta», que és un home que té alguna cosa a dir i comunicar als altres, que és un home feliç. En quan a altres aspectes, crec que són ells, quan arriba el moment, els que han de saber escollir el seu voler ser, no jo.

— ¿Admires algun personatge, alguna persona en especial?

— El meu pare, la meua família. Tots els que m'han voltat i m'estimen. Quan vull un punt de referència, de conducta, els miro i ells són el meu exemple.

— I la famosa «tieta»?

— Jo no he tingut mai una «tieta». No he tingut mai ningú que em portés els «vint drets», el «tortell» o el «palmó». És un personatge fictici quant a la meua vida. Però és un personatge real que està ací, al nostre voltant, que moltes vegades ens passa desapercebut, però que existeix, que viu, que hi és.

— ¿Amb quin partit polític t'identifiques més?

— Des de la seva fundació estic al Partit dels Socialistes de Catalunya. I abans els Independentistes

pel Socialisme. I no és d'ara, vaig començar a la clandestinitat quan ser polític era un veritable risc, pel que la meua opció no és nova, ni ha estat mai una «pose» ni una aliniació arribista, sinó la presa de posició sincera davant d'una situació social i política del meu País.

— ¿Com et va anar pel teu exili per Amèrica?

— Primer he de dir que per a mi Amèrica no ha estat mai un exili. Per a mi Amèrica és com anar a casa. Són una gent meravellosa i que estimo molt. Així quan surto d'ací per anar allà dic: vaig a casa. I quan torno cap ací, també dic: vaig a casa. Quant els temps a que tu et refereixes, sols et puc dir que sentir-se exiliat és una cosa terrible, sents una soledat, una angúnia personal, amb una incertesa, que et crea en tot una sensació depriment de provisionalitat. No val que tothom t'ajudi, no val l'èxit, sols saps que et sents sol, és horrorós.

«S'oblida l'ecologia de l'home com a home»

— Què penses del cas Vinader?

— No havia d'haver existit, ni haver-se radicalitzat d'aquesta forma tan absurda. I el que menys entenc és l'actitud de les autoritats.

— ¿Què creus sobre l'OTAN, la CEE, etc.?

— Que l'OTAN no ens fa ni... falta. Respecte a la CEE no és necessària aquesta bogeria per voler entrar com sigui. Ni ens fa falta per ara, ni estem encara en condicions de poder competir en igualtat de condicions. Tot és «política d'Estat» pressionada pel capitalisme estranger i els americans de Mr. Reagan, que els importa un... els nostres propis interessos.

(Suprimim les expressions, adequades, això sí, del Sr. Serrat, per no ferir les susceptibilitats del sector «crític» habitual).

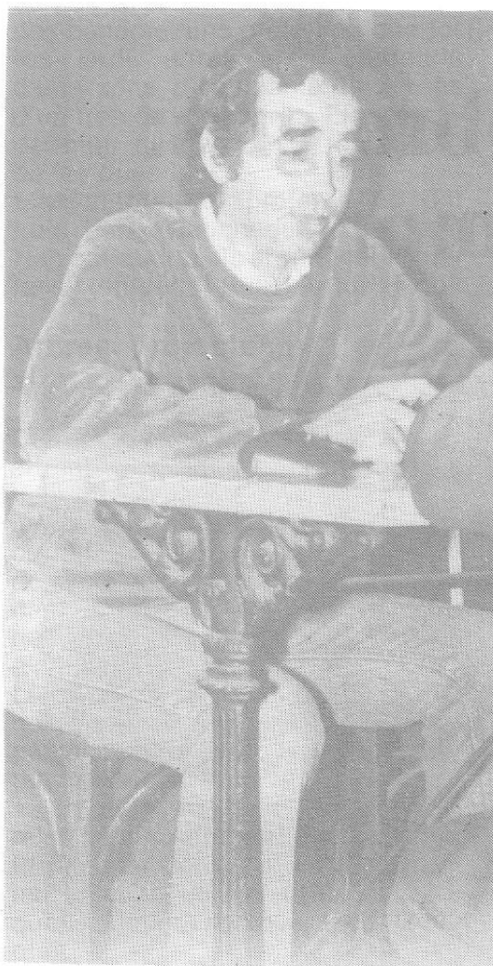
— Però ¿tu que penses de la política, tal qual?

— No hi ha una raó absoluta. Totes les propostes polítiques estan enmanillades pel passat, i lligades per una sèrie de condicionaments ideològics, personals, econòmics, interessos, i pautes anacròniques i poc reals. Generalment, hi ha un oblit de la realitat exacta del temps en què vivim i de les necessitats del moment i, per tant, amb poca visió del futur. La política i els polítics estan encasillats en una sèrie de condicionaments que deixen de banda l'individu, en comptes d'anar al que podríem dir, la supervivència de l'home, de la seva llibertat, de la seva individualitat, a la «bio-política». Es parla de l'ecologia ambiental, però s'oblida l'ecologia de l'home com a home. Es fan de les coses símbols, es posen etiquetes a tot i de tot això se n'aprofita sempre la dreta per als seus interessos particulars com, per exemple, s'ha demostrat en molts partits «ecologistes», «Verds», moguts subterràniament —i no tan subterràniament— per l'ultra-dreta més recalcitrant. O d'altres coses que, sota un motiu molt net i necessari, es mouen o són aprofitades per forces completament antagòniques, retrògrades, o purament egoistes. Es desenfocuen les coses expressament, es manipulen, com per exemple el Nacionalisme o el Catalanisme. Els més nacionalistes, els més catalanistes, no és el burgès, el «tio de peles», sinó els emigrants que defensen el seu lloc de treball, la seva feina, la seva família i la seva permanència aquí, i que són els que més collons tenen i ho mostren defensant el nostre País. Ens oblidem massa de la defensa de l'home, de la llibertat biològica i ecologista de l'home com a tal. Podrem parlar molt, per exemple, de la jornada de trenta hores, de la societat de l'oci, etc., però, al pas que anem, no hi haurà homes per poder-les fer. És molt difícil fer una reconversió profunda de l'estat, de la societat, si les matèries primeres que el formen estan podrides.

(En aquest tros de l'assentada el to de veu del Sr. Serrat s'ha tornat seriós, dur. Mentre parla s'aixeca, es passeja. Finalment es para, calla i torna a seure. Nosaltres volem treure ferro a la situació).

— ¿Quin és el teu *hobby* o les teves afeccions?

— No avorrir-me. Evitar el tedi i la rutina, lluitar cada dia contra l'avorriment. M'agrada tot i no tinc preferència per res determinat.

— Ni tan sols pel Barça?

— El Barça, sí. Però això no és una afició, és un fet genètic, ja.

— ¿Què opines sobre la cultura «de la droga»?

— Fa molt de mal. És tremendo. Però el problema no és al carrer. Són els grans comerciants, la gent de «capital», la gent «honorable», que des del darrera mou els fils d'aquest gran negoci, aprofitant-se de tota aquesta joventut, de tota aquesta gent anguniada, decepcionada, desorientada, sense treball, amb problemes, que no sap què fer ni on anar, i que són el seu mercat, el seu negoci, cada dia més gran. Mentre més caos, més inseguretat social, més diners per a ells.

*«Jo només canto
el que sento»*

— Vas a missa?

— Els diumenges els dedico a veure «Tiempo y marca».

— Alguna religió?

— La religió és un dels negocis més rendibles en la Història de la Humanitat. Les religions han ocasionat més guerres i salvatjades que totes les idees i partits polítics haguts i per haver.

— Sembla, a vegades, que estiguis desil·lusionat, que no siguis feliç...

— Impossible ser feliç sense ser desgraciat. Per ser feliç plenament has d'haver conegut la desgràcia, el patir, l'angúnia única de viure. Igualment no pots haver estat mai desil·lusionat del que mai no has arribat a entendre. Et pots desil·lusionar quan esperes massa d'una cosa, quan t'has creat una imatge il·lusòria o utòpica de quelcom. Tot està en agafar les coses tal com vénen i aprofitar-les al màxim, sense més.

*«Els diners pels diners
no valen»*

— ¿Els anys passen, què esperes del demà?

— El millor de la vida és sempre el que queda. Ser jove o vell són coses que mai no m'han amoïnats. Es pot ser molt vell als vint anys i molt jove amb vuitanta, tot depèn de com t'ho agafis i sàpigues viure cada minut, cada dia.

Quan vam començar l'assentada sabíem que el Sr. Serrat tenia assaig però anàvem fent el ronso volent esgotar el màxim del personatge. Per això, ara, en Joan Manuel, després d'aquesta darrera resposta ens diu: *Bueno, ja està bé per avui, no?* Els tes ens posem a riure, i quedem per una altra assentada, un altre dia, un altre any.

Se'ns en va tot trempat, simpàtic, cap amunt del seu escenari on, fa estona, l'estan esperant. No hem vist el «mite», el cantant famós, l'«idol», sinó un bocí de l'Home sincer que és JOAN MANUEL SERRAT.

Text: J. Simoncini
Fotos: Meritxell Sendra

Verd sobre gris: ara i sempre

Què entenem per zona verda? què vol dir espai lliure? Quant espai verd pertoca a cada ciutadà? quines són les expectatives i projectes a realitzar? Què passarà amb l'Espanya Industrial? Quin tipus de plantes s'adaptin més al clima de Barcelona a la vegada que el seu cost no sigui massa elevat? De tot això us en faré cinc cèntims.

*Al Districte VII pertoqueu
0,3 m² de verd per persona*

En l'enquesta realitzada en el número 9 (maig) de Trenc d'Alba, observàvem que el 24% dels veïns trobaven una manca d'espais verds: un 11% deien que no hi havia prou zones d'equipaments; i tan sols un 4% parlaven de l'Espanya Industrial. Arrel d'aquestes dades arribem a la conclusió que és necessària una informació prou documentada per copsar la realitat actual.

Notícia ahir, història avui

En el transcurs de l'era Porçioles, Barcelona va perdre 235 hectàries (una hectària equival a deu mil metres quadrats), el que ve a ésser 8 vegades el Parc de la Ciutadella inclòs el zoo. En el Pla Comarcal de 1953 es potencia Barcelona amb 2.149 hectàries d'espai verd, més tard pels «tiquis-miquis» s'ocuparen indegudament 231 ha pel que es perdien definitivament 151 ha. A les fonts oficials apareixen 1.014 ha (dades de 1974) de zona verda, del que més de la meitat són boscos. D'això podem obtenir que cada barceloní disposa de 3,34 m² de parc forestal i 2,46 m² de verd urbà. Hem d'esmentar que d'aquestes xifres s'han comptat:

- les places arbrades.
- parterres en vies públiques (Diagonal, etc.)

i els espais que pel seu difícil accés tenen un terreny característicament accidentat ⁽¹⁾.

Les xifres canten

Segons un estudi de «Cuadernos de Arquitectura» sobre els espais lliures a Barcelona i comarca, la situació és diferent.

Es calculen 3,38 m² d'espai lliure dels quals 1,8 són platges i zones inutilitzables; i 2,5 m² de zona d'edifici barjo, esport, en bona part de propietat privada.

Resumint, Barcelona disposa de menys d'1,5 m² per habitant com a promig; aquest és el coeficient global però si distribuïm per zones queda establert de la següent manera:

- Nou Barris, Poble Nou, Poble Sec, SANTS, HOSTAFRANCS i LA BORDETA, Horta, Sant Andreu i Casc Antic, **no superen els 0,3 m² per habitant**. No hi cap ni una màquina d'escriure portàtil!

- L'Eixample disposa d'1,2 m².

- i la zona de Pedralbes, BONA NOVA, Tres Torres i Sant Gervasi disposen de 6,7 m².

Si pensem que ciutats de la resta d'Europa disposen de 17 m² en el cas de Londres, dels 28 de ROMA i dels 15,6 d'Amsterdam, la xifra de la nostra ciutat resulta irrisòria.

El pressupost per a l'any '84 en les Àrea de PARCS I JARDINS I URBANISME, representa un 5,2% del Total desglossat de la següent manera:

Parcs i Jardins..1.700 milions 3,3%
Urbanisme 971 milions 1,9%
en front dels 1.965 milions de Cultura.

Manet

**MARCS
QUADRES
LÀMINES
MIRALLS**

ROSÉS, 65 · TEL.339 64 40

BARCELONA 28

L'Espanya Industrial: capítol a part

Pensem que l'Espanya Industrial mereix un capítol a part. Des d'aquestes línies sols farem un petit resum del tema ja que l'Espanya mereix que sigui tractada amb més profunditat.

El projecte definitiu de l'Espanya ja té el vist i plau de la Casa Gran; a finals de l'any '83 fou exposat en el Ple del Consell de Districte, amb el que finalitzaven els tràmits perquè les obres del nou parc sortissin a subhasta.

L'execució de l'obra es dividirà en quatre fases. La primera fase començarà pels edificis d'accés, les graderies que permetran passar de l'Estació de Sants al nivell del bosc central.

A la segona fase es faran els serveis propis del parc, s'inclourà un gimnàs i un lloc per jugar a bitlles, així com una piscina coberta amb una terrassa on s'hi podrà prendre el sol, la piscina serà climatitzada. A la tercera fase s'hi realitzaran els edificis culturals i la guarderia. La Casa del Mig —antic edifici de l'Espanya— serà destinat a Biblioteca, sala d'actes, tallers per manualitats, etc., al mateix temps gaudirà de Ludoteca.

En la quarta fase i darrera es farà una escola de dues unitats. El Casinet continuarà on es troba actualment.

Quan es va començar a parlar del projecte del parc, els barris de

Sants i Hostafrancs es dividiren en dos bàndols, uns pretenien que tot fos jardí, altres eren partidaris d'una zona d'equipaments a més d'un tros de zona verda. El projecte definitiu quedà com la conjunció de les dues idees.

L'arquitecte del projecte es diu Luis Peña Ganchegui, d'Euskadi. Han col·laborat els arquitectes catalans Montserrat Ruiz i Anton Pagol.

Arbres, projectes i altres derivacions

Darrerament a la nostra ciutat i en altres punts de la nostra geografia hem vist la proliferació de les palmeres com element oxigenant i decoratiu. Ens hem adreçat a l'Àrea de Parcs i Jardins de l'Ajuntament barceloní i hem formulat un seguit de qüestions a un dels tècnics d'aquest Departament.

La proliferació de palmeres als nostres parcs és deguda a què la palmera té un cost econòmic no tan elevat com altres tipus d'arbres, a part que té més possibilitats d'arrelar quan ja és una mica crescut. El plataner bord té un cost aproximat d'unes 30.000 ptes., mentre que la palmera no supera les 15.000 ptes.

D'un centenar de plataners bords nadons, en sobreviuran més de la meitat, mentre que del centenar de palmeres més d'un 95% tindrà possibilitats d'arrelar.

La gespa era un dels altres punts que ens interessava esmentar, més d'un ciutadà es queixa que a la nostra ciutat hi ha una manca d'espais

amb gespa; Barcelona, pel seu clima, és una ciutat on és molt difícil «criar» gespa; no hi ha un índex prou elevat d'humitat perquè aquest tipus d'herba pugui proliferar en quantitats acceptables per poblar tots els espais que tenen una manca de verd. El seu cost és molt elevat, ja que cal comprar-la a altres comunitats autònomes com Galícia i Cantàbria on sí que es donen aquestes condicions favorables.

Una palmera té un cost aproximat de 15.000 ptes.

Els darrers projectes realitzats per Projectes Urbans han estat segons manifestacions de l'arquitecte Josep M. Julià, tècnic de l'ajuntament, els següents:

— Estació de Sants.
— Plaça Corrades i Bosch (a la Bordeta).

— Can Bruixa, de la qual ja en vam donar notícia.

— Carrer Bacardí.

— Jardins de Brasil-Retiro o Valent Petit.

— Plaça de Màlaga.

Des d'aquestes línies voldria fer un prec a tots els ciutadans: **Conserveu els nostres parcs i jardins; comencem a estimar la Natura.**

Júlia Badal

(1) Extret del llibre d'en Francesc Martí i Eduardo Moreno «Barcelona, ¿a donde vas?». Editorial Diosa, 1974.

PCC
PARTIT DELS COMUNISTES DE CATALUNYA

La teva força és la solució

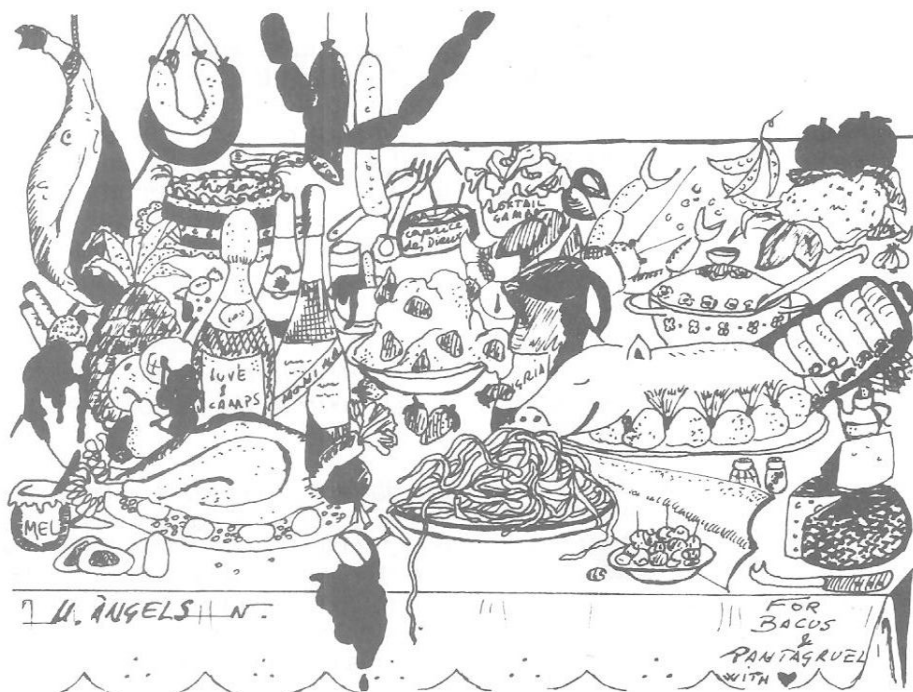
OTAN NO

VOTA COMUNISTA VOTA

CJC
COL·LECTIU DE JOVES COMUNISTES

La Pau és el nostre dret

Bacus i Pantagrueu

Restaurants La Parra-La Paciència

Si algun cop aneu a La Parra, allà al començament del carrer *Sant Cristu*, creieu-me: aneu-hi una nit de primavera (ara per Sant Jordi) i seieu sota la glorieta. Podreu olorar la nit, la parra, l'heura que fa floretes... i el fum d'algun cotxe que passa. A l'hora de demanar, preneu-vos-ho amb calma; si voleu atipar-vos, us atipareu; això sí, resulta una mica car, segons com es miri.

Primera advertència: a la carta de formatges hi trobareu «Gorgonzola». Que no em facin riure: us portaran «Bavaria Blu», més tendre, més cremós i amb un florit verd. Segona: demaneu alguna cosa per anar picant. Olives estaria bé, sobretot les arbequines —us en portaran un bol—. Us recomano que les regueu amb algun vi. Deixeu molt clar que el voleu fresc; trobo lògic que el vi negre el serveixin a temperatura ambient, però els rosats i els blancs...! Trieu el vi que volgueu, aquest cop no us en diré res. Us he dit que demanéssiu olives, però el fuet també és molt bo; si us estimeu més una esqueixada, allà vosaltres: caldrà que comenceu a utilitzar la mare de la ciència.

De primer —si és el temps— demaneu xató. És una espècie d'amanida-amb-escarola, olives, bacallà es-

queixat, anxoves, alguna cosa més i una mena de salsa avinagrada. El conjunt resulta boníssim.

Si és el temps, també, hi trobareu calçots. Ara bé, que vol dir moro, jo no els he tastat. A l'estiu, per altra banda, podeu demanar escalivada: el problema és que no en porten ni gaire, ni gaire completa.

De segon (si encara no us ha passat la gana esperant-vos, us la faran passar ara, sigui com sigui) us portaran un bon tec... A condició que hagi tingut temps de païr el primer plat. Si us agrada el peix, podeu demanar bacallà amb panses i pinyons i força oli per sucari. També us faran peix d'escata a la brasa. Perquè les coses fetes a la brasa són la seva especialitat: pa torrat, guatilles a la brasa, patates a la brasa, *detot* a la brasa... i les taules i el local, que també semblen fets a la brasa, de fosc i greixós com està tot.

De postre, per fer-vos passar el regust de fum, desafieu una pinya al kirsh —i ara no faig conya—. La pinya és de llauna, però els tres dits de kirsh (i el bol en què us ho porten és molt ample) no estan descafeïnats: agafeu-vos fort abans d'ensumar-lo.

En resum, lent, brutet i força bo.

GRANGES

Granja «Ingles».

Plaça de l'Església (Sants)

Atenció quan obriu la porta!! Heu de passar per l'espai que hi ha entre el marc i la porta travada per la gent que hi ha a la barra. Un cop heu passat la primera prova: trobeu taula! El local no és massa gran, però la parròquia sí.

Un cop us heu «apalancat», feu-me cas, demaneu una *amanideta soviètica* o un entrepà. Entre quatre vam empassar-nos una coca-cola, un perfumat de conyac, un cacolat, una canya, un entrepà de truita de patates i un tallat, tot per 350 pessetes. Detalls: l'entrepà era de pa de barra, gros (tirant a gegantí si compareu amb d'altres llocs), altíssim —la truita de patates és gruixuda—, amb força tomàquet, però la truita feta d'estona i escalfada. El «carajillo» no estava massa calent; allò que passa sempre: el cafè sí que està calent, però el conyac te'l refreda. Què hi farem... De totes passades val la pena...

La llista de preus està penjada a la vista de tothom amb els preus a la barra i a les taules (per cert, com el reglament mana). El servei pot resultar una mica lent perquè de vegades van mig despistats i no s'adonen que els estàs cridant. I si ho dubteu, pitjor per a vosaltres.

Eduard

TERMOPARKET

LA ULTIMA NOVEDAD
EN PARKET

Floridablanca, 26.	Tel. 223 07 12
Pi i Margall, 58-60.	Tel. 210 43 02
Galileo, 46.	Tel. 339 55 66

Delta del gran riu

L'espessa aigua del riu, grogós i tornassolat, relluïa sobre l'horitzó. Deuria quedar-nos escassament mitja hora per a arribar-hi. De sobte, fou com si em sabés greu de tenir el destí allí mateix.

— Ha estat un viatge ben tranquil —comentà satisfet algú darrera meu. Era això el que em dolia: que no hi hagués hagut cap incidència, cap aventura, cap succés interessant.

En aturar-nos a la riba i baixar del vehicle, vaig sentir fred. Em recorria tota la pell una frisança estranya, em sentia enarrit i dèbil, a mercè d'aquell aire difícil. Curiosament, Maddy va acotjar-se fort en aquell precís instant dins el seu abric, i em semblà que deia: «quin fred».

Els altres, però —envejable inconsciència—, no sentien res i festejaven la fi del trajecte. Deurien esperar grans coneixences, o gran revelacions a partir de llavors. I jo hauria donat (què sé jo el que hauria donat) per ser novament uns dies enrera, fent l'equipatge per a sortir. M'hauria agradat no pensar... Em venien a la memòria imatges del passat i deuria ser això el que no em permetia sentir-me tan feliç com ells, disposats admirablement a mirar sempre endavant, sense recordar res d'ahir.

Recordava altres rius, ni que fossin més petits, on jugàvem a curses de barques de paper, amb fulls agafats a l'escola, amb temps robats al temps; entre el matolls amagat i llençant pedres als vaixells dels altres per donar una fàcil victòria al meu navili, que sempre embarrancava a les algues. Recordava excursions riu amunt en la solitud inquieta, rica i implacable dels quinze anys i estirat damunt les roques del torrent, prenent el Sol amb els ulls closos per no ferir-me'ls amb la llum i per poder imaginar amb facilitat... recordava altres torrents, altres paisatges. Recordava i recordava, i fins i tot recordava altres coses que no eren rius, però tot record em semblava insuficient, cap podia omplir-me. No, no podia «arxivar» tots els records i pensar que era l'hora d'oblidar-los i de mirar endavant i de fer com si res, com si tot el d'abans no hagués estat mai...

Els en canvi, sí que feien com si res, com si no hi hagués connexió entre el moment present i els infinits passats, i tots els possibles passats que mai no foren res i que ara m'agradava tant d'imaginar.

No. Jo hauria estat un desgraciat en aquell ambient a la vora del gran riu. I no hi havia cap manera d'expressar-ho als altres. Qualsevol llenguatge hauria estat insuficient. Vaig retirar-me d'entre ells. Seguien igual, feliços i sense sentir aquell fred.

I vaig veure Maddy també allunyada, com una àncora clavada lluny d'ells, com una ombra projectada des de lluny, sense pressa, ancorada.

¿Com podíem comunicar-nos, si el llenguatge l'havien fet ells, els que no senten fred, els que sempre miren endavant? ¿Com podíem posar-nos d'acord i dir-nos que allí no hi fèiem res? ¿Com dir que ens havíem equivocat de món? Vaig acaronar-li una mà (que freda!) i vaig mirar-la als ulls.

Poc després empeníem el retorn, sols i sense dir-nos res, i entre els somriures sorneguers dels altres, que havien assolit el seu futur.

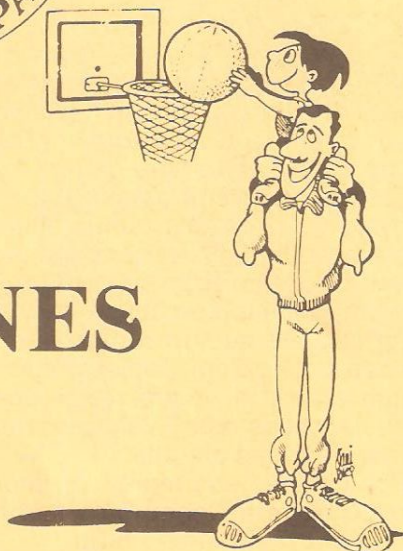

febrer '84
Lluís Bosch

(de l'Associació de Joves Escriptors en Llengua Catalana)

ESINES

L'Escola d'Iniciació Esportiva neix de la necessitat de donar als infants una educació integral, oferint-los les eines més adients perquè puguin afrontar un futur més racional i humà.

A fi d'assolir tot això, pretenem una educació esportiva que tingui per objectiu fonamentar una pràctica de gran abast i visió de futur. Desitgem anar més enllà de la simple competició i accentuar com a finalitat darrera l'educació i el respecte a l'ésser humà.

Naixem amb la idea de futur i la tasca que realitzarem sols podrà ésser valorada al cap d'uns anys, ja que pretenem canviar l'actual filosofia de l'esport, donant unes noves alternatives, la finalitat darrera de les quals no serà la competició, sinó la integració dels nens/es —ja que també hi pertanyen alguns menors disminuïts— en una societat més d'acord amb els conceptes de germanor i de participació.

Som conscients que hi ha un buit esportiu a les escoles el qual no podem omplir amb la nostra tasca perquè creiem que s'ha de diferenciar l'educació física exigible a les escoles i la idea de l'esport al servei del nen i de la seva educació.

Fem, per tant, una crida a pares, educadors, entitats i gestores públiques perquè valoreu la importància de l'educació esportiva del nen/a i doneu l'impuls necessari per a dur a bon termini la tasca iniciada.

La necessitat de transformar l'esport i l'activitat ha fet que un grup ampli d'entitats del Districte VII (ara, 3) s'organitzin per construir un moviment entorn l'esport. Aquestes entitats han format una gestora per contribuir a ampliar la consciència de la pràctica de l'esport i del millorament de la quali-

tat de vida per a tothom.

Per això s'han fixat els següents objectius prioritaris:

— **Aconseguir** una pràctica esportiva a l'abast de tothom. Que tothom pugui accedir, segons llurs aptituds i aspiracions, a l'activitat física continuada i controlada, entesa com a pràctica formativa d'esbarjo i d'ús actiu del temps lliure.

— **Crear l'ESINES** per donar als nens i nenes d'EGB unes possibilitats que avui no tenen en la pràctica dels esports. L'ESINES és una eina més d'aquesta Gestora i se li dona una prioritat per ser el futur esportiu del nostre districte.

— **Recuperar**, ampliar i reestructurar el patrimoni públic d'equipaments esportius, donant prioritat a les zones compatibles amb d'altres usos i capaces d'absorbir, de moment, el greu dèficit existent de terrenys per a la pràctica de l'esport al nostre districte.

— **Conceptuar** l'activitat físico-esportiva com una part integrant de la formació educativa global per tal d'aconseguir un desenvolupament total de la personalitat dels infants. En aquesta línia volem una normalització del que avui és llei: l'obligatorietat de l'educació física a les escoles d'EGB, la qual, a hores d'ara, és responsabilitat de l'Àrea d'Ensenyament de la Generalitat.

— **Desenvolupar** a nivell de districte la pràctica esportiva escolar i de grups de joves, potenciant la coordinació i possibilitant la participació àmplia de les APAs (Associacions de Pares) en aquesta tasca.

— **Arribar** a la tercera edat perquè puguin fer una activitat física segons les seves necessitats.

— **Analitzar** i potenciar noves formes de participació dels veïns per incidir en la pràctica esportiva i en la gestió de les instal·lacions.

— **Fer** arribar als pares i educadors el paper de l'esport i de l'activitat física en la formació dels nens/es i la integració d'aquests grups en la gestió esportiva.

Aquestes són unes quantes de les gestions a les que donarem prioritat i que seran ampliades en el futur.

Per les necessitats d'ESINES, s'ha elegit nous càrrecs, dels quals us passem nota:

President: Joaquim Boné.

Secretari: Andreu Cullell.

Formen la Junta: Josep Cano, Josep A. Martínez, A. Guillén, Josep Iniesta, Francesc López, Miquel Forner, Eduard Soler, Santiago Medina, Jordi Suñe, Ramon Melet, Jaume Peral, Enric Java i dos pares de l'Escola Barcelona.

Llocs on es duen a terme les pràctiques:

Escola Barcelona

Escola Perú

Escola Gayarre

Escola Sant Medir

Escola Proa

Informació i inscripcions:

Centre Cívic-Cotxeres de Sants, Edifici B. De dilluns a divendres, de 5 a 7 de la tarda.

ALIMENTACIÓ

TOCINERIAS A. Figueras

Tocineries A. Figueras
Productes selectes.
Matança diària. Elaboració pròpia.

Mdo. Berlin/Numancia, Pda. 6.
Tel. 322 19 18

EL CELLER DE GELIDA

Vallespir, 65. Tel. 3339 26 41.
Antoni Falgueras Membre de l'Acadè-
mia Tastavins St. Humbert.

TOCINERIA
de
Sordi Estival

CARRER RIEGO, 17
TEL. 224 80 06

BARCELONA (SANTS)

...menjar un bon for-
matge i beure una co-
pa de bon vi.
c/ Alcolea, 83
Tel. 330 00 75
Barcelona 14.

AUDIOVISUALS

Radio City

c/ Cruz Cubierta, 128. Tel. 325 24 24.

CYMATIC

Servei a domicili de Reparació TV al dia.
c/ Moianès, 59. Tel. 223 36 70.

IMATGES a
fotografia i cinema

callao, 4 · mercat d'hostafrancs
tel. 325 51 68 · barcelona, 14

CONFECCIONS

IRIS

Sastreria Confeccions Camiseria Gène-
res de Punt.
Creu Coberta, 112. Tel. 243 27 44.

DECORACIÓ

TERMOPARKET

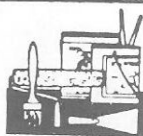
La última novedad en parket.
Galileo, 46. Tel. 339 55 66.

prat
suñol

Listes de Noces
Cortinatges.
Persianes.

Sants, 66
325 19 92, 325 16 50
Barcelona 14.

Andrés Giménez Mar-
tin. DNI 36.870.330
Pintor-Decorador.
San Juan, 25
Tel. 662 06 01.
GAVA (Barcelona).

DISCOTEQUES

Moianès, 50
Barcelona 14
Tel. 325 56 46

ZAFIRO-3

c/ Sants, 387. Barcelona, 14.
Tel. 333 59 62

bahia

34 anys fent ballar. Sala de Ball
Olzinelles, 31 (Sants). Tel. 421 77 10

ENSENYAMENT

COL·LEGI MODECLAR

Deliniació, FP 1-FP 2, homologat amb
inclusió de càlcul d'armadures i estudi
d'utilsatges amb ordinadors.
OM. 30-5-78.

AUTO
ESCOLA SANTS

consell de cent, 19, esol.-2*
metro: HOSTAFRANC (LINEA I) - bus: 66 - 57
barcelona (14) - tel- 223-71-23

Una escola de teatre:

c/ Alcolea 111 baixos 2
Barcelona 14.

la casona
de alcolea

FARMACIES

A. SALTÓ VALLES

Avenida Madrid, 222. Vallespir, 103 (Pla-
za del Centro). Tel. 339 63 32
Barcelona, 14

GRANGES

Xocolateria-Creperie
Vallespir 81-85.

Xocolateria. Espe-
cialitat en 80 creps
c/ Alcolea, 90
Tel. 339 42 66
Barcelona, 14.

LLIBRERIES-PAPERERIES

Papeleria SOLER

Santa Catalina, 19
Tel. 339 76 75
Barcelona 14

INSTAL·LACIONS

CASAIS

Fontaneria. Electricidad. Instalaciones.
Reparaciones. Agua. Gas. Electricidad.
Roger, 12. Tels. 240 61 62, 334 64 58
Barcelona, 28

MÚSICA

GESTI
música

Galileo, 11-13
Barcelona 28.

OBJECTES DE REGAL

R. Pallarès RELLOTGERIA I JOIERIA
EXPOSICIO ARTICLES REGAL

S. Antoni, 2 i 6 Tel. 223 37 93 Barcelona (14)

Dossier: Toxicomanies (I)

La droga ja és aquí!

El nostre Barri, sempre tan tranquil, tan familiar, ja pot gaudir de tenir la seva «quota» de drogaddictes i toxicòmans, entre altres «modernismes» de la nostra estimada societat de consum.

I és ximplera, i també hipocresia, voler ignorar-ho. No cal ser un «expert» per saber de què són les xeringues que veiem pel terra dels carrers, o què rumien aquests grups d'adolescents —més o menys discretament— a les nostres places de can Manteiga i de Sants, o a La Bordeta, etc., o als voltants d'algunes discoteques, «pubs» i altres llocs públics del barri.

Felisa Pérez, directora del Servei de Toxicomanies, Centre Cívic de Sants.

Clar que és més fàcil ignorar-ho i tenir els ulls clucs. Algú ho resoldrà algun dia. Però TRENC D'ALBA no pot tancar els ulls ni posar-se les mans a les orelles i, molt menys, tancar la boca per no fer sentir la seva veu, el seu crit avisador.

Ens posem en contacte amb Felisa Pérez, Directora-Psicòloga del Servei de Toxicomanies, al nostre carrer de Sants n° 79-81, dins del Centre Cívic «Cotxeres de Sants». Ella ens parla, amb fermesa, amb coneixement i cru realisme, del drama quotidià que es desenvolupa aquí, a la nostra ciutat.

— Sr. Felisa Pérez, ¿quina funció té aquest servei?

— Això és el que nosaltres en diem un Centre d'Atenció, dins del programa de drogues que té l'Àrea de Serveis Socials de l'Ajuntament de Barcelona.

— Quin pla d'actuació tenen?

— Actuem a tres nivells: un de pre-

venció, sensibilització i detecció dels possibles casos. Segon, atenció en programes terapèutics a nivell psico-social a tots aquells que directa o indirectament es troben afectats per la droga. I per, últim, un nivell de socialització i inserció dins de la societat de totes aquelles persones que, per culpa de la droga han estat marginades, mitjançant el Centre d'Atenció, pisos i tallers propis. Tenim també «La Granja», que és un recurs del que ens valem, a criteri terapèutic, com a ajuda a la recuperació dels toxicòmans.

— Amb quin personal compten?

— L'equip, el componen dos metges, cinc psicòlegs, una assistent social i una educadora.

— ¿Hi ha molta droga al nostre barri?

— Sí, molta. La incidència real és molt elevada i superior a la d'altres barris de Barcelona. I no podem ser optimistes, l'índex general, a tots els nivells, va en augment.

— ¿De què hi ha més consum, de droga «tova» o «dura»?

— Anem cada cop més a una poli-addicció. El consum d'unes i d'altres, en general, és semblant. I l'hàbit d'un tipus de droga no exclou l'ús d'altres.

— ¿Algun tipus de persona és més predisposada a la toxicomania?

— Normalment, no. La droga-addicció és a tots els nivells; pot ser-ho tant un adolescent, com un adult. Avui ja no existeix «excusa» o motivació real seriosa, avui ja no hi ha cap necessitat de cap «justificació». És tan fàcil i està tan a prop de tots, que no hi ha barres. S'és droga-addicte perquè se n'és, perquè és «moda», sigui quin sigui el nivell intel·lectual o la situació social de l'individu.

— ¿Alguna edat crítica o de més incidència?

— Les més usuals, ara, podem dir que dels divuit als vint-i-quatre anys. Encara que cada vegada aquests límits —que no són significatius— es tornen més amplis; ja tenim molts casos de catorze a quaranta anys. Normalment, més homes, però la dona no es queda molt darrera, això és sols per la mecànica social en què es mouen uns i altres dins la societat.

— Però, insistim, ¿hi ha alguna motivació especial que porti a la droga-addicció?

— A part dels factors intrínsecs de cada ser humà, no. L'única motivació «base» és la mateixa estructura de la nostra societat i la gran facilitat de difusió del mercat de la droga.

— ¿Segueix el droga-addicte algun camí entre el consum de la droga «tova» a la «dura»?

— La definició és molt aleatòria, tot és droga. Hi ha qui comença amb les coles casolanes o els «porros», i hi ha qui comença ja directament amb la «coca» o l'heroïna, per exemple. El més important és el grau d'intoxicació i dependència, sigui d'herba, d'heroïna, etc.

— Però no diuen que és més perjudicial un cigarret o un whisky que un «porro»?

— No ho crec. El que passa és que el tabac, com l'alcohol, ja tenen una història clínica molt definida i coneguda. Mentre que, essent més nou, del porro es desconeixen exactament els seus efectes clínics i patològics a llarg termini.

— ¿Quin efecte té la droga-addicció sobre l'herència i la sexualitat?

— És un problema greu, en especial en la dona, ja que transmet al fetus la seva intoxicació. És fre-

qüent en aquests casos que, en néixer, calgui sotmetre el nou-nat a un procés de desintoxicació, a part d'altres complicacions de tota mena.

Quant a les relacions sexuals —i parlem de la droga en general— no és que influeixi més o menys en la seva funció: és que el toxicòman, a mida que més es va intoxicant, més la seva vida de relació es deteriora, més «passa» del sexe. L'amor deixa de ser un fet, surt de la vida del droga-addicte.

— ¿Quants diners necessita un droga-addicte diàriament?

— Depèn del tipus de droga, el grau d'intoxicació, de les seves possibilitats de diners... Però, normalment, per donar unes xifres habituals, de dues mil a vint-i-cinc mil pessetes diàries. Però moltes, moltes vegades, quantitats superiors, molt superiors que són quasi impossibles de creure.

— ¿Llavors, d'on treuen tantes pelves?

— Si té mitjans propis i suficients, no hi ha problema... però sinó, o si se li acaben, aleshores recorre a la família, als pares, als amics, on sigui, amb mil excuses i mentides. I quan aquestes fonts s'assequen llavors es passa a la prostitució —femenina o masculina— i a la delinqüència pròpiament dita. Tota una lluita sòrdida, dramàtica, per aconseguir diners com sigui i cremar-los immediatament en la droga.

«Els traficants sotmeten el producte a mil manipulacions»

— Quins símptomes són els més coneguts del droga-addicte?

— Se'ls detecta un canvi de caràcter, alteracions en la seva conducta habitual, etc. Es tornen inapetents, irritables i amb un gran nerviosisme, especialment quan tenen manca de la seva dosi. El color de la cara es torna macilent, la pell blanca, ulls envermellits, nineta dilatada en molts casos, etc. El món del toxicòman es converteix en un cercle tancat en què es mou, es droga, viu, i del que ni en sap ni vol sortir-se'n.

— ¿Quina és la forma més fàcil «d'enganxar» nous addictes?

— Regalar la droga per provar-la en reunions, entre amics, la colla del barri, del «pub», de la discoteca, etc. Es busca el mimetisme de grup, despertar la curiositat de provar allò. TOTS creuen, al principi, que es poden auto-controlar, que quan vulguin podran deixar el «joc».

Fatídic error: l'addicció a la droga, en qualsevol de les seves modalitats, és rapidíssima. Hi ha qui amb una primera vegada ja ha quedat enganxat.

— ¿Quins efectes té la droga sobre el cos i el cervell?

— Els problemes més importants són els de caràcter psíquic. La droga actua directament sobre la psiquis del pacient, per la qual cosa la seva mort —usualment prematura— no es deu a una degradació física per acció directa, diríem, de la droga, sinó per altres circumstàncies, normalment per una sobre-dosi o perquè la droga no estava en condicions; cosa molt normal, ja que els traficants, per fer més diners, sotmeten el producte a mil manipulacions. De totes formes el curt promig de vida dels droga-addictes no és cap índex optimista, fins i tot en el millor dels casos.

«El percentatge de recuperació és baix»

— ¿Què han de fer uns pares que es troben amb aquest problema?

— Abans de tot, posar-se en contacte amb un centre especialitzat. Normalment la família ve ací quan el mal ja està fet, no al principi, que és sempre més fàcil de tallar. Els pares que tenen aquest problema han d'estar més units que mai, no deixar-se commoure, no deixar-se aconsellar per persones no especialitzades, i posar-se en contacte amb un centre com més d'hora, millor. Aquí ensenyem els familiars a saber esperar, a estar units, a ser fermes i a presentar un front comú que no espatlli la dinàmica del tractament del toxicòman.

— ¿I una persona que vulgui deixar-ho?

— Primer, ha de voler-ho de veritat; segon, demanar ajuda a la família; i tercer, posar-se en contacte amb un centre especialitzat. Sol, mai no aconseguirà el seu propòsit.

— ¿És real la recuperació del droga-addicte?

— El percentatge de recuperació és baix. S'ha de tenir en compte que no es poden considerar com «recuperades» les persones que dins dels nostres centres han deixat de prendre droga. Nosaltres només podem considerar plenament recuperats aquells individus que, després d'un procés adequat, es tornen a incorporar a la comunitat, amb tota la problemàtica que això comporta.

— ¿El droga-addicte què és: delinqüent o malalt?

— Sempre un malalt, clínic i psicosocial. Afectat per una simptomatologia greu i que ha de ser tractat amb tots els mitjans terapèutics, psicològics i socials que necessita.

«La policia va perduda»

— ¿Aleshores, què cal, tractament o acció policial?

— Com a persona malalta, tractament. Però mentre no desapareguin cosa molt difícil avui tot aquest gran negoci i els interessos que representa el mercat de la droga, l'actuació ha de ser conjunta i no es pot prescindir de l'acció policial. Si no s'eliminen les causes, difícilment nosaltres sols podrem eliminar els seus efectes.

— ¿Creu vostè que l'actual acció de la policia és la més adequada?

— La policia va perduda. Hi ha poca gent especialitzada per a tant i tan complex treball i no poden donar abast, ni tenen els mitjans suficients. Com a molt, aconsegueixen èxits parcials, molt locals i limitats.

— ¿Com actua el poder judicial amb el toxicòman?

— Depèn dels jutges. Uns són més comprensius que d'altres. En el poder judicial, com en els altres estaments de l'Estat, els problemes dels droga-addictes se'ls escapen de les mans. No havent-hi una legislació adequada ni els mitjans necessaris —ni tan sols imprescindibles— tota la seva actuació queda tancada dins de l'estrictament jurídic o penal. Al nostre País, la droga-addicció ni tan sols entra en la Seguretat Social. Per tant si la sanitat d'un país no ho compta —com a mínim «oficialment»— com volem demanar atenció adequada a estaments tan dispersos com poden ser la policia o els tribunals?

Això és el que ens diu una professional, una experta que està abocada dia rera dia en aquesta lluita silenciosa, ignorada, per a salvar un bocí de la Humanitat. El nostre respecte i, en tot, la nostra més ferma ajuda.

Text: A. Hidalgo

Fotos: Meritxell Sendra

Los Trabajos y los días

Figures d'un febrer

Som a primers de febrer... dies primaverals, impropis d'aquesta època de l'any. A primers de febrer, una figura gegantina de la poètica del 27 se'n va: Jorge Guillén. El seu descans etern, davant la Mediterrània.

Els poetes, tan sensibles sempre enfront la Vida i la Mort, les evocuen constantment en els seus poemes. Jorge Guillén no era una excepció i, pels volts de 1960 escrivia uns versos presidits per la manriqueana frase «Que van a dar a la mar...»: «Y se me escapa la vida/ ganando velocidad/ como piedra en su caída».

Uns dies després, el 12 de febrer, a París, Cortázar assolia el darrer tram de la seva cosmopista. El genial escriptor, renovador de la literatura latinoamericana, havia cobert una vital trajectòria literària i deixà una de les més importants obres recents. Mestre del conte i de la narració curta, ens va deleitar, quan, agradablement sorpresos, el descobrirem. Tot un seguit de contes: «Casa Tomada», «La Autopista del Sur», «La señorita Cora», «Instrucciones para John Howell», i molts altres ens permetien, mitjançant l'univers cortazarià, donar «la volta al dia en vuitanta mons». «Rayuela» era un punt culminant en la seva obra i els seus lectors quedaven enamorats d'aquell univers parisenc, de la Maga del Rocamadour i d'aquelles tan personals sessions de jazz.

Darrers dies de febrer, passejo per l'exposició: «Pablo Neruda: cartes i poemes de joventut». Records d'una correspondència amb remitent i sense contestació. La destinatària, Albertina Rosa Azócar, era la protagonista d'aquesta tasca epistolària. El jove Neruda vessant la seva encesa prosa i els seus apassionats poemes.

A l'exposició apareixen les fotografies de tots aquells indrets per on va passar Neruda, fotos de Pablo i Albertina, llunyania d'una joventut, textos diversos i, sobretot, el motiu principal: les cartes i els poemes escrits sobre tot tipus de fulles: entre els pomes, aquell meravellós que comença amb «Me gustà cuando callas...». L'exposició dura fins el dia 4 de març...

I, el març, una altra exposició que té com a protagonista Marcel Du-

champ. Exposició a la Fundació Miró, amb altres actes paral·lels a altres entitats. Ens remuntem als anys dinàmics de les avantguardes. Taules rodones i projeccions ens retornen les imatges del **dadà** i del **surrealisme**.

Mentrestant, els dies passen i tot-hom esperava el solstici de primavera, de la «senyoreta» primavera.

Sergi Doria

UN ESTALVI
MOLT FAMILIAR!...
...I PERSONAL

113
Peces

Caixa d'Estalvis del Penedès

Sí, **Beauty Stab** també ens fa ballar, però d'una altra manera. Els nous **ABC** han embrutat el seu so. Ja no es tracta d'aquell *pop* fresc i luxós, ja no hi trobem peces tan impecables com «the look of love», ara el *funky* ha donat pas al *rock*. El seu és un *rock* elegant, però potent, més càlid i contundent que mai. Explotar l'anterior fórmula potser no era rendable, decantar-se cap a nous sons, massa arriscat. Sigui el que sigui, aquest gir del grup dona lloc a un futur obert a noves tendències. **ABC** és ara una banda brillant de *rock* que no oblidia les seves arrels *pop*. La prova està en el seu disc, variat i homogeni, en el que s'hi poden trobar temes com «Hey Citizen», fort i amb abundants dosis de guitarra, «If I ever thought you'd be lonely» lenta i amb el més genuí so a **Roxy Music** o **S.O.S.**, encisadora i relaxant melodia amb coral inclosa. En fi, la luxositat al servei del *rock*.

Aviador Dro ataquen de nou. El seu últim LP no és un LP, són... dos LPs, un single i un llibret. Tot això queda recollit en una caixa amb el títol genèric de *Síntesis: la producción al poder*. Malgrat tot, és una llàstima que un grup que s'autoanomena defensor del progrés faci avantguarda tan pobre. Les seves fonts beuen inevitablement del passat (**Kraftwerk**, **Devo**, **The Residents**...) i la seva doctrina-estètica és igualment antiga (*Futurisme*, *Anarquisme*, *Cooperativisme*...). Els seus millors temes són precisament els més comercials com «Selector de freqüències» o els nous «Amor industrial» i «Balla la guerra». De totes passades, **Aviador Dro** és, avui per avui, un dels grups que, amb més encert, saben divertir, entretenir i oferir espectacle al públic. Una mica de frivolitat i bon humor mai no va malament. El seu «Nuclear sí, por supuesto», és d'agrair per moltes orelles cansades d'escoltar sempre el mateix.

des. El seu títol: *Working with Fire and Steel*. I, ahora, **Simple Minds** també estrena LP. Ritmes sumptuosos, penetrants i cada cop més potents, són els que podem trobar en el seu últim disc *Sparkle in the Rain*. Com també potents, però molt més bruscs i desenfrenats, són els ritmes de **The Lords of the New Church**. Aquest és, potser, el grup més encandolat i degenerat que corre pels nostres temps. Els seu *heavy-punk* arrasa tot el que toca. Aquesta fulgurant explosió ens recorda el muntatge que un dia féu un tal Malcom McLaren a uns tals **Sex Pistols**. Malgrat la seva dubtosa espontaneïtat, cal reconèixer que saben barrejar a la perfecció arrogància, provocació, morbositat i exhibicionisme de molts dels grups *rock* de temps passats. És difícil, però, que puguin sorprendre'ns. Tots estem curats d'espants.

Singels i Maxis

Era de preveure, i és que Vince Clarke no sap estar-se quiet. El seu últim *hit* és el conegut *Never Never* i la nova formació respon al nom de **The Assembly**. Música sensible i emotiva, com aquest inquiet personatge ens té acostumats. I més aparells electrònics, aquest cop combinats amb el ritme *disco*. **The Twins** ens canta el seu *Face to Face*, *Heart to Heart*. Un títol poc original per a una cançó oportuna i d'allò més enganxosa. Igualment enganxosa és *The Island of the Sun*. Una peça de **IUDY** desenfadada i *popera* ideal per a sintonies radiofòniques. I per acabar, un tema feliç: *Happy Song*. La cançoneta *disco* del moment que sempre recorda a qualsevol altra. Fins aquí tot. Punt i final.

David Stardust

Bauhaus

I seguim. Ara li toca el torn a un disc d'èxits, el de **Bauhaus**. És una bona ocasió per a conèixer el grup que més ha influenciat en la música contemporània del moment. Això sí, és un caprici a preu d'importació. Tu mateix.

I continuem amb ritmes de ball. El darrer LP de Howard Jones és tot un exponent d'habilitat i senzillesa a l'hora de fer un *pop* electrònic posat al dia. Melodies enjogassades que donen set. I, per seguir ballant, o simplement per escoltar i somniar una mica, res millor que el nou llarga durada dels **China Crises**. Temes en la línia suau, agradable i subtilment campestre de sempre. Aromes vinguts de terres assolella-

Hits castellans

- Vicio Latino
- Pistones
- Tino Casal
- Olé Olé

Hits catalans

- Enric Barbat
- Sisa
- Elèctrica Dharma
- Pi de la Serra

Hits estrangers

- The Twins
- Den Harrow
- Kano
- Michael Jackson

Zodiàc

PEIXOS

(Signe d'Aigua)
19 febrer al 20 març

Amb PEIXOS acaba el cicle zodiacal dels 12 Signes que el componen; i això, en part té relació amb el caràcter dels nascuts sota la seva influència: una forma de ser esmorteïda, plàcida, magnànima i dolçament decadent. Gaudeixen d'una «doble personalitat» que, en molts casos, ni ells capten. No és pas la dualitat dels Bessons —destacables trets els diferencien— però tot i així ostenten una curiosa dualitat, fidels a la seva representació zodiacal: dos peixos enllaçats de manera més o menys compacta. Bons exponents d'un Signe d'Aigua: són molt sensibles, enigmàtics, imaginatius i tendents a la introversió. Viuen tot sovint en un permanent miratge creat per ells mateixos, enfront de totes les coses. La vida, segons ells, els maltracta més del que caldria i amb més virulència que als altres; els afecta més que a ningú el malgirar del món i les sotragades que l'existència acosta als humans. Segurs que la veritat els empara, aquestes sensacions no són més que una conseqüència del seu esperit pusil·lànim, candorós, feble i somiatruïtes, ja que ho són d'aquí a l'infinit. Els PEIXOS són de mena benevolents, pacífics, crèduls, volubles, tímids, idealistes, receptius i amb un poder de captació vers l'emotivitat aliena i un sentit de la tolerància i de la comprensió molt digna de lloança i altament estimable. Sempre disposats a allargar una mà a qui en sigui menester i a sacrificar-se quan convé, els PISCIS —Peixos— no mouen un dit ni belluguen una pestanya si no se'ls demana, però qui els busca els troba aviat i amb una predisposició solidària molt poc corrent. L'altruisme dels PEIXOS deixa en bolquers a tot altre a qui s'atribueixi aquesta qualitat. El costat negatiu de la seva personalitat es manifesta en uns estats anímics oscil·lants; ductilitat fruit d'una indecisió que no els deixa i d'un temor fortament arrelat a la vida en si. Com a curiositat, cal esmentar que gairebé totes les per-

sones de PEIXOS tenen quelcom d'estantís i volàtil; un aura de lleu irrealitat que els envolta, un estigma invisible i màgic, molt adient a una capacitat extra-sensorial molt marcada que posseeixen i que els fa receptors d'un vast assortiment de percepcions, reals o intangibles. Són, a més a més, creatius, d'una intensa imaginació i molt dotats per a les arts en general. Si hi afegim els graus d'intuïció, de comprensió i els d'una gran fibra humanitària, contemplarem uns éssers de valor més quiets que ressonants, encara que no per això menys estimables.

Personalitats PEIXOS: Einstein; García Márquez; Liz Taylor; Renoir; Chopin; Steinbeck; Miquel Àngel; Víctor Hugo; R. Nureyev; Händel; Rimski-Korsakov; G. Harrison; Teresa Pàmies; Revista Trenc d'Alba; Núria Martínez.

ÀRIES

(Signe de Foc)
21 març al 20 abril

El tret més atribuït als ÀRIES és el d'una energia impulsiva il·limitada. Això té molt de mite, si bé en part és cert. Una altra característica típicament vinculada a ells és la de l'agressivitat. Els ÀRIES no són agressius: són vitals i molt susceptibles. Si bé se'ls pot definir com gent forta i a la vegada feble, s'entendrà amb claredat diàfana el perquè de tan marcada susceptibilitat: la força els atorga la tendència enfadada, primmirada; la feblesa, una subtil i delicada sensibilitat. Són gent planera, poc complicada i això els concedeix una mentalitat ràpida i pràctica. A més, un sentit instintiu de la justícia fa que, entre tot plegat, no s'entortolliguin gaire l'existència. Altament competitius, viuen en un permanent combat intern que, a part de fer-los batallar per una reafirmació de «l'ego» propi —el qual tenen molt accentuat—, els insta a voler superar la personal visió del món i de la humanitat, perquè els ÀRIES, idealistes en grau superlatiu, viuen sotmesos a una ingenuïtat esfereïdora de per vida, filla d'un idealisme d'altres mires i de la pròpia fe en si mateixos. ÀRIES feineja pel món amb eines de bona voluntat. Als Arians, més que violents, els cal ser adjectivats de colèrics. Perden els estreps amb fa-

cilitat, però la calma els arriba amb celeritat sorprenent. Llavors es queden com una malva, tan assequibles i amistosos que reben perdons sense remei. Tot i així, la cortina vermella que els encega en els moments de furor els domina en excés, convertint-los en potents envestidors i en perilloses víbores verbals si estan dolguts. Només el transcurs dels anys assossega aquestes ànimes, temperamentals i vitalistes. No toleren fàcilment traïcions ni manefleries astutes. Ambdues coses provoquen la colera i el sentit justicier d'ÀRIES. Ells són directes, clars; juguen amb brusquedat però molt net. Van amb la cara alta i descoberta i qui els contempla veu el que són, perquè no amaguen subterfugis: pot dir-se amb raó que són l'honestat en persona. Val a dir que tenen una incapacitat rancuniosa extraordinària i un cor com una casa... en flames. Signe de Foc, estimen envejablement però de forma conflictiva, ja que no hi ha gaires que s'adaptin a la seva sincera i càlida emanació ni a l'ultra-sensible capacitat sentimental; paradoxalment, ho són molt, de sentimentals, i en grau elevat. ÀRIES us farà empipar; us agitarà com un cilindre enfollit i passarà prop vostre a propulsió, cremant l'aire; però compteu amb ells —i elles— per anar allà on ningú no hi vulgui anar; allà on s'hi hagi de posar el coll i el coratge; allà on hi faci falta calor, valor i companyia. Allà hi trobareu un ÀRIES.

Personalitats ÀRIES: Van Gogh; Krushchev; Ch. Chaplin; Harold Lloyd; L. da Vinci; J.S. Bach; marlon Brando; Julie Christie; J. Pulitzer; E. Zola; Goya; Werhner von Braun; Enrique Molina; Paco Pinazo; Josep Simoncini; M. Àngels López.

Els signes del Zodiàc i el sentit de l'humor

Com és l'humor dels... ÀRIES: Agut i infantil.— TAURE: Sarcàstic i elegant.— BESSONS: Ric i enamorat.— CÀNCER: Inspirat i colorista.— LLEÓ: Prepotent i sorneguer.— VERGE: Intelligent i càustic.— BALANÇA: Reposat i irònic.— ESCORPIÓ: Elaborat i punyent.— SAGITARI: Escandalós i directe.— CAPRICORN: Assossegat i cabalístic.— AQUARI: Amistós i còmplice.— PEIXOS: Suau i planer.

M. Àngels López
ÀRIES, ascendent Peixos

Sopa de lletres canina

TRENC D'ALBA 27

SETTERHOTETEVDNTB
ILACTODPICOHCUI
BAODRANREBNASN
OPNILOLCEONECHL
XACMOGERLIUOGOD
ESATILNICCTIBVO
RTAUHAUHIHCONLG
AOLCNGETOMVTOEC
HROPICONITSAMIS

Mireu de localitzar a la sopa aquestes 14 races de gossos:

BULLDOG
LOBO
DOGO
PEQUINÉS
SAN BERNARDO
MASTÍN
DÓBERMAN
DÁLMATA
PASTOR
BÓXER
CHIHUAHUA
GALGO
CANICHE
SÉTTER

El Crucigrama

HORIZONTALS:

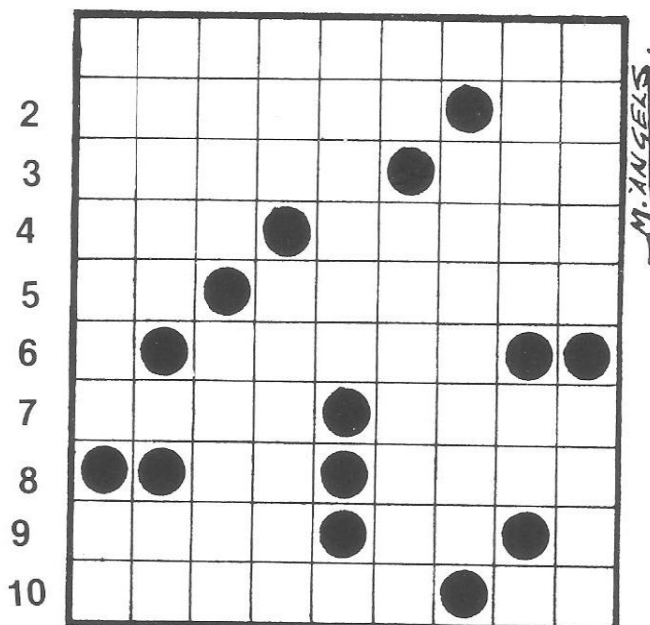
1. Método locomotivo de dos ruedas, no contaminante.— 2. Nombre de soberana católica. En catalán, oro.— 3. Marca de linimento. Poned DRA, please.— 4. Siglas de organización paramilitar gaba-cha. En catalán, marfil.— 5. No sabe. *Blauet*, en castellano y con vocal escaqueada.— 6. Consonante. Mit., dios griego, hijo de Zeus & Letona.— 7. Michel, autor de «La historia interminable». Melena equina.— 8. Al revés, art. neutro. Poned AERE, ¿vale?— 9. Fruto del peral. No sirve. Matrícula castellana.— 10. Coloco el coche bien en la vía pública. Al revés, mago pelicule-ro.

VERTICALES:

1. Rumiante bóvido salvaje, ancho y cabezón. En catalán, pan.— 2. Porción de tierras rodeadas de agua. Inicial de Nicolás. Al revés, nombre de consonante.— 3. Confusión, desorden. Se dedica a la adoración.— 4. Se dirigía. Revocar sentencia.— 5. Agorero malasombra dado a presagios cenicientos. Inicial de Car-meta.— 6. Consonante repe. Mit., dios del Fuego y del Metal, esposo de Venus.— 7. Inicial de Escolásti-co. Nombre femenino, muy sufrido.— 8. La Eiffel lo es. Acción de marchar. Última consonante.— 9. Al revés, mitra papal de tres coro-nas. Capitán marino, personaje de cuento.

Copyright by M. Àngels

1 2 3 4 5 6 7 8 9

SOLUCIÓN

El nostre cervell és la millor joguina que ha estat creada. En ell hi són tots els secrets, fins i tot el de la felicitat.

Charlie Chaplin

El temps revela totes les coses: és un parlar i parla fins i tot quan no se li pregunta.

Eurípides

La veritat és una mentida que encara no ha estat descoberta.

Del film *Clau: Omega* de Sam Peckinpah

Entendre'ns, podem fer-ho els uns amb els altres, però, interpretar-se, només pot fer-ho cadascú amb si mateix.

Hermann Hesse

Cometre una injustícia és pitjor que patir-la.

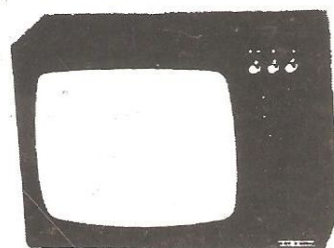
Aristòtil

FARMACIA CENTRO DE ESPECIFICOS

A. SALTO VALLES

fórmulas
magistrales
análisis
oxígeno
ortopedia
grupos
sanguíneos

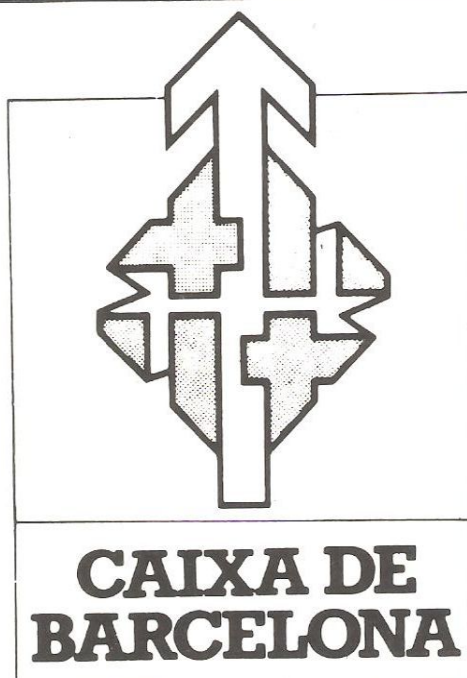
AVENIDA MADRID, 222 VALLESPÍ 103 Tel. 339 63 32 Barna-14

VENDA DE TELEVISORS
A COLOR, VIDEOS,
EQUIPS ALTA FIDELITAT
RADIOCASSETTES
CLUB VIDEO

Servei a domicili de Reparació TV al dia.

C/ Moianès 59 Telef. 223 36 70.

BARCELONA - 14

SANTS - Sants, 65-69 - Tlf. 421.35.11
PLAÇA DEL CENTRE - Av. Madrid, 217 i Vallespir, 113
HOSTAFRANCS - Consell de Cent, 11 - Tlf. 243.55.03
LA BORDETA - Badal, 90-92 - Tlf. 331.26.47
GAYARRE - Gayarre, 15-17 - Tlf. 422.35.72
OLZINELLES - Olzinelles, 10-12 - Tlf. 422.36.27
SANT MEDIR - Constitució, 40 - Tlf. 431.30.10

BARCELONA - 28

BADAL - Carretera de Sants, 295-297
AVGDA. DE MADRID - Av. de Madrid, 9 - Tlf. 333.18.16
SUGRAÑES - Sant Frederic, 1-3 - Tlf. 422.39.72
SANTA TECLA - Av. Madrid, 92 - Tlf. 339.83.14
CAN MANTEGA - Violant d'Hongria, 100 - Tlf. 339.44.23
GALILEO - Galileo, 54-58 - Tlf. 330.51.04

ADHERITS AL SECRETARIAT D'ENTITATS